

Peter Stoličný

Vůně kriminálu

Skutečné příběhy ze soudních síní

Editorial

Čtenáře odjakživa zajímaly soudní spory a „jak to dopadlo“. Staří Římané naslouchali na náměstích rétorům, kteří informovali, co se děje na zasedání tribunálu a jaká jsou soudní rozhodnutí. Ve středověku byly oblíbené kramářské písně, zpívané na tržištích a často ilustrované plakátky se zobrazeným dějem, které byly předobrazem dnešních komiksů. Často právě díky nim se stal nějaký hrdlořez mimořádně populární. Rozvojem tisku se kriminální příběhy a jejich rozuzlení dostaly do novin. Jak kdysi posluchači, tak později čtenáři byli hladoví po příbězích, ve kterých se porušoval zákon a následoval trest. Docela mazaně nazval Dostojevskij svůj román: Zločin a trest. To nebyl špatný marketingový tah. Toho se čtenáři opravdu chytli.

Ve dvacátém, století nabírají příběhy ze skutečnosti, s kriminální zápletkou, nový rozměr. Nakladatelé vědí, že jim taková témata mohou zvýšit prodej novin. A oslovují spisovatele, aby tištěné příběhy měly kulturu slova, odpovídající serióznosti periodika. Soudničky začíná psát Jaroslav Hašek (občas si rád soudní pře dokonce vymýšlel), Jakub Arbes, Karel Poláček, Rudolf Těsnohlídek, Jan Drda, František Němec. Někteří autoři se proslavili právě soudničkami, jako například František Šimáček. Soudničky byly obyčejně uváděny ve stručné literární formě a měly humorný nádech. I „krvák“ podaný talentovaným spisovatelem dostal jakýsi nadhled a současně mravní ponaučení. Soudničky se objevovaly většinou v nedělních přílohách, v novinách jako České slovo, Tribuna i Lidové noviny.

Nástupem bulvárního tisku se význam soudniček dostává do pozadí. Koncem 20. století se informace množí a šíří takovým tempem, že na novinovém trhu vzniká dravá konkurence. Kdo kupující novin osloví větším skandálem, šílenějšími a krvavějšími detaily kriminálních činů, ten přiláká více čtenářů. A je nepodstatné, zda jsou to smyšlenky, nebo pravda. Přednost dostávají skandály osobností před příběhy běžných lidí. Vzniká žánr fotoreportáže intimního života hvězd, který je mnohem atraktivnější, než literárně zpracované příběhy ze soudních síní. „Paparazze“ (označený podle jména fotografa ve Feliniho filmu Sladký život) přinese svými fotografiemi více čtenářů novin, než nějaká soudnička.

Žánr soudničky vymírá. Dostává se na okraj zájmu.

Počátky internetové žurnalistiky vypadaly optimisticky. Existovalo jenom několik časopisů, které měly tak vysokou návštěvnost, že mohly z příjmů z reklam platit honoráře novinářům, spisovatelům. Do pestrého obsahu internetové novinařiny se dostaly i soudničky. Portál www.inzine.cz začal uveřejňovat ty mé, které jsem psal díky tomu, že má manželka, advokátka, mne pravidelně informovala o svých soudních kauzách. Internetové psaní mělo ohromnou východu. Bylo totiž interaktivní. Hned druhý den po zveřejnění soudničky jsem s radostí přečítal desítky diskusních příspěvků, ve kterých se čtenáři vyjadřovali k příběhu, někdy se na tom diskusním fóru dokonce i pohádali. A pro mne to bylo opravdu poučné, zjišťoval jsem, na co čtenáři výrazně reagovali a co (někdy k mému údivu) nechali v tom příběhu bokem. Takové internetové soudničky byly dobrou školou psaní v tomto žánru.

Bohužel, rozšiřováním internetu se začaly „rozmnožovat“ i internetové noviny, ale tím se rozmělnovala nabídka reklamy, klesaly ceny reklamy, které by mohly noviny živit tak, aby platily honoráře svým autorům. A když nastoupila móda blogů, byla to pro většinu internetových novin smrtelná rána. Ekonomicky ty původní internetové noviny nemohly přežít a zanikly. Tak zmizela ze světa i adresa www.inzine.cz a www.inzine.sk. (Ten slovenský portál

nefunguje od roku 2005, ale je stále v síti, lze si prohlédnout poslední vydání, díky kterému může mít čtenář představu, jak takové internetové noviny vypadaly.)

Soudnička tedy jako svébytný literární žánr v novinách zanikla, ale to nelze říct o žánru jako takovém. Občas některý nakladatelská dům sáhne po starých soudničkách a vydá je knižně. Z pultu knihkupectví taková knížka pak rychle zmizí. Znamená to tedy, že se nemusí měnit žánr, ale čtenář. Nebude to tedy ten, kdo koupí noviny, aby se dozvěděl o nějakém aktuálním soudním případě. Bude to návštěvník knihkupectví, čtenář, který si s radostí přečte ten starý dobrý literární žánr a nevadí mu, že příběh není aktuální.

Tak tedy zde zveřejňuji soudničky. Všechny mají reálný základ, ty příběhy se skutečně staly. I když jsou změněna jména, místa činu, ve dvou případech jsou propojeny dva různé příběhy, protože se tak nějak záhadně doplňují.

Děkuji mé manželce za zkušenosti z její advokátní praxe a za rady, které mi dávala především při hodnocení trestních činů z pohledu platného práva. Já bych totiž, jako spisovatel, dal občas svým „hrdinům“ doživotí a oni se z přečinu „vylížou“ za pár let, nebo třeba jenom s podmíněčným trestem. Jsme společností humánní... Někdy až moc.

Autor

Duch boží do tebe vstoupí...

Jirka a Anička Mlejnkovi byli takový normální manželský pár. On třicetiletý, urostlý, ona o tři roky mladší, křehká a líbezná. On lesník, ona účetní v malé soukromé firmě. Dvě děti - kluci ve věku tří a šesti let, ten skoro prvňáček byl trochu zvláštní, prý infantilní a tak ho nechali ještě rok ve školce, ať si hraje, snad do roka bude na školu připravenější. Mlejnkovi bydleli v menším jihomoravském městě, ve starším domečku po rodičích. Měli starou felicii, stavební spoření na opravu baráčku, ještě ušetřenou nějakou tu korunu na Balaton a dvě kola. To je všechno. Nebyli nijak bohatí, ale vydělali si na slušné živobytí a moc si nestěžovali.

Ono to tak bývá, že když člověka načekají žádné komplikace, tak si je nadělá vlastním přičiněním. A to se stalo i Mlejnkovým.

Jirka byl vychováván v ateistickém duchu a občas se s manželkou kvůli tomu pohádali. Anička totiž tvrdila, že bez Boha žít nelze a že žije v hříchu, když ani na půlnoční nechodí do kostela. Spory začaly obyčejně tehdy, když Anička: "toho pánaboha vtloukala do hlavy i dětem". Jirka pak zuřil a jednou dokonce práskl o zem talířem s polévkou.

Nakonec se dohodli. On jí nechá, ať si věří kdy chce, kde chce a v co chce. A Anička slíbila, že nebude dětem "blbnout hlavu", jak tvrdil Jirka, že si sami vyberou víru nebo nevíru, až na to budou mít rozum. I pan doktor Plzák by se potěšil, jak hezky se domluvili a především - jak domluvu plnili. Jirka měl konečně doma klid. Zašel si po práci na pivo, pak si hrál s kluky, věnoval se rozvoji toho staršího, aby byl už zralý do školy. V neděli bral rodinu na ryby, nebo si všichni čtyři vyrazili na kolo. A žili by tak, dokud by nezemřeli - jako v pohádce, kdyby Anička nezačala chodit po večerech do Církve posledního

soudu. Byla to nějaká sekta, hlásající počestnost a otevřenost a lásku k bližnímu - tak alespoň nadšeně vysvětlovala Anička Jirkovi svou novou společnost. Vede to osvícený pán Alexis. Mladý ale hrozně zbožný člověk... A Jirka jenom kývl rukou. Ať si věří, ať se modlí, dělá-li jí to dobře.

Jenomže, ouha, Jirkovi to po několika měsících začalo vadit. Anička s ním nechtěla spát. A s prezervativem už vůbec ne. Vždyť soulož bez úmyslu zplodit dítě je rouháním! A zase začaly hádky, konflikty, zase letěl na zem talíř s polévkou. Jenomže teď s Aničkou vůbec nebyla řeč. Oči jí plály pro svatou věc a k žádné inteligentní domluvě nebyla přístupna. Navíc napětí už pocítili i děti a to Jiřímu asi vadilo nejvíc.

A nastalo další, několikaměsíční období. Manželé vedle sebe chodili beze slova, vzkazovali si informace přes děti, nebo si psali lístečky. Anička si přenesla prošívanou deku a podušku do dětského pokoje a mladšího synka uložila k manželovi. Tím udělala za jejich sexuálním soužitím definitivní tečku.

Jirka nejdřív zuřil, pak si zvykl, potom měl chvíli známost s mladičkou rozpočtářkou z lesního závodu, ale při styku s ní si vzpomenu na Aničku a úd mu zvadl a marně mu to mládě říkalo: "Nic to, to se spraví..." Jirka věděl ze se nic nespraví a vevnitř zuřil.

Když se jednou odpoledne Anička před zrcadlem parádila, prý že půjde na mši, tak najednou Jirka prozřel. Jaká to je mše, že si musí malovat pusu? Jakého pámbíčka ta jeho Anička vzývá? Už dlouho o něm nemluvila. Vlastně od té doby, co žijí v takové polotiché domácnosti, vůbec už o té Církvi posledního soudu nemluví? A co ten mladý svatý muž Alexis..?

Jirka šel tajně za Aničkou, sledoval jí do zanedbaného domku ve středě města, chvíli se toulal kolem a sledoval, jak se vevnitř světla rozsvěcují a zhašejí - nakonec vešel.

Dům byl odemknut, i pokoj, za kterým slyšel vzdechy byl jenom nedbale přivřen. A když vešel dovnitř, viděl svou Aničku nahou, jak sedí rozkročena na nahém muži, na vlasatém knězi Alexisovi a zřetelně viděl, jak jeho mohutný „úd

Boží“ vniká do té křehké ženy. Byli tak zabráni do práce, že si Jiřího vůbec nevšimli a on tam stál, třeštil na souložící pár oči a postupně se mu do hlavy tlačila napěněná krev.

Najednou Jiří vzal ze stolu vysoký bronzový svícen, ve kterém ještě hořela svíce, přiskočil k souložícím a začal mlčky mlátit kolem sebe. Anička dostala ránu přes stehna, vykřikla, svalila se a rychle se odkutálela pod postel. Proto později u soudního přelíčení vůbec nedokázala popsat průběh pokračujícího násilí.

Mladý kněz Alexis to schytl. Nejdřív dostal několik ran po tom zrádném údu, který se ještě před chvílí radoval z rozkoší v Aničce. Pak padla rána na prsa, do čela, zase spátky na pohlaví, rána do varlat, celkem na nahém muži který po prvních ranách upadl do bezvědomí napočítali dvaadvacet ran. Jiří pak zatelefonoval na policii a oznámil, že právě zavraždil milence své ženy.

Nezavraždil. Alexis se z toho dostal s pohmožděninami, se zlomenými žebry a s narušenou svalovinou pohlaví a předstojné žlázy. Dle posudku lékařů s trvalými následky. Mladý vůdce sekty Církve posledního soudu už nikdy více nebude svádět své ovečky...

Jiří Mlejnek přišel za advokátem i s Aničkou. Drželi se za ruce, hladili si ruce i počas postupného vysvětlování celého neštěstí. Anička se tvářila vesele i kajícně, stejně se tvářil Jiří. Když popisoval, jakou má Alexis diagnózu, usmíval se jako sluníčko a s kapkou vulgarity dodal: "Už si ten pánbíčkář nikdy nezašoustá. Ani rukou si to neudělá, pitomec."

Advokátovi se podařilo přesvědčit soud, že Jiří konal v afektu, i když byla jeho reakce nepřiměřená. Nezapomeňme že ty nejtěžší rány dopadly na knězovo pohlaví, už když byl v bezvědomí. Soud Jiřího odsoudil na dva roky podmíněně. Po rozsudku Jiřího advokát upozornil, že musí opravdu sekat dobrotu. Jediný malý konflikt, třeba v hospodě a šel by sedět natvrdo.

"Takové nebezpečí nehrozí," řekl s úsměvem Jiří. Leda že by si tady Anička našla nějaký jiný úd Boží."

"Nerouhej, se, Jiříčku", řekla Anička a vášnivě svého manžela políbila.

Kněz Církve posledního soudu - Alexis si po dalších dvou měsících sáhl na život. Opil se, ve vaně si podřezal žíly a ještě si pokoušel uříznou to své nešťastné pohlaví. Nepovedlo se, ale vykrvácet a zemřít - to se mu povedlo.

Když se Jiří doslechl o sebevraždě, nebyl zaskočen, necítil pocit viny, naopak, tak nějak podvědomě se nadechl pýchou. Advokát usoudil, že se v něm ozval dávný atavismus samce, který přemohl jiného samce, aby si přivlastnil samičku.

Ten příběh je už starý pět let. Jiří v podmínce opravdu neměl žádný konflikt se zákonem a žije ve šťastném manželství s Aničkou. Když je advokát po létech viděl a oni ho pozvali na kafe, aby se pochlubili, jak krásně žijí, nepadlo už o Církve posledního soudu ani slovo. Anička však nezapomněla naznačit, pochlubit se, že jím to v posteli funguje náááádherně. A přitom se usmála tak smyslně, tak provokativně, že si advokát pomyslel: Kam, nepřijde ďábel sám, tam pošle ženu.

Bětka z nádraží

Každé velké nádraží má své zvláštní obyvatele, podivíny, které to veřejné prostranství přitahuje a sdružuje. Na brněnském nádraží žila několik let Bětka. Žena před čtyřicítkou, možná kdysi i trochu hezká, teď však špinavá, neupravená, v prošoupaných teniskách a starých džínách. Pod rozepnutou nylonovou košilkou na chlapy vyzývavě hleděly dva pevné prsy. A to byl jediný Bětčin majetek. Za lahvičku kořalky své vnady klidně nabídla komukoliv, třeba na toaletě, nebo v odstaveném vagónu. A když nebylo na alkohol, stačila i Okena. (Zde je nutná poznámka: lihový čistič na okna, Okena, byl kdysi nejlevnějším nápojem bezdomovců. Dnes jsou levnější španělská vína v krabici.)

Bětka měla několik partáků, kteří jen tak, z kamarádství, jí dali potáhnout z nedopalku cigarety, loknout Okenu nebo pivo a někdy se našla i houska z odpadkového koše. Bětka si nestěžovala. Byla volná jako pták, volná jako odpadkového koše. Bětka si nestěžovala. Byla volná jako pták, volná jako několik dalších ptáků na nádraží a u nedalekého obchodáku. Nic neměli a nic jim ani nechybělo. Leda další flaška, nebo v zimě trocha tepla. Větrák klimatizace s tím svým vlhkým vzduchem vždycky nestačil. Ale když přišlo jaro, bylo zase dobře. A svět byl zase krásný.

Na nádraží si pobudové často vyprávěli vlastní příběhy. Co byli, kdo byli a co mohli být, nebýt nepřízně osudu. Často to vyprávění vůbec nedávalo smysl. V alkoholickém oparu už sám vypravěč neuměl rozeznat, co byla pravda a co smyšlenka. Ale každý si mlel tu svou a přesvědčoval ostatní tím hlasitěji, čím toho víc vypil. A pak všechny rozprášili policajti a trvalo pár hodin, než se

ztracenci zase našli spolu v okolí nádraží. A Okena zase kroužila mezi bezdomovci a podivný dekameron se mohl odvíjet dál.

Bětčin příběh byl jednoduchý. Ze šťastného manželství se dostala na ulici, protože začala v zaměstnání pít. Byla úřednicí na Veřejné bezpečnosti, chlastala s příslušníky, ti ji občas povalili na stůl nebo na gauč, aby okusili její pevné prsy. Manžel se s ní rozvedl a odešel i s pětiletou dcerou, "bezpečáci" jí vyhodili z práce a ještě jí ty svině napařili dva roky za příživnictví, i když to byli právě oni, s kterými „se přižívovala“. A z vězení se dostala po revoluci rovnou na nádraží.

Pak ale přišli šťastné chvíle. Umřel Bětčin strýc, který ji měl velmi rád a jediný z celé rodiny se pro ní trápil. Umřel, ale ještě před smrtí, když byl těžce nemocen, dal Bětku vyhledat a neteř se k němu nastěhovala. Chodila na nákupy, spávala v čisté posteli, sprchovala se v teplé vodě. Chtěla se strýci zavděčit nějakou tou sexuální pomocí, ale on nechtěl, jen se usmíval a hladil jí. Bětku už mnoho let nikdo nepohladil...

Strýc umřel a Bětka dál bydlela v jeho bytě. Přišel však majitel domu, oznámil jí, že musí pryč, protože chybělo ještě několik měsíců, aby bylo její bydlení ve společné domácnosti se strýcem právoplatné. Ale Bětka se nedala. Odmítla odejít. Začala však zase pít. Od strachu. Z obavy, že přijde o všechno příjemné. Vana, teplá voda, normální malý bytík, kde je i v zimě teplo...

Na nádraží se seznámila s Gustavem. Hezký třicátník k ni byl něžný a navíc, krásně jí sexuálně uspokojil. Bože, to byl chlap...! Bětka úplně ztratila hlavu. Nastěhovala si mladého samečka do bytu a chvíli si spolu užívali. Zase však přišel majitel domu a rezolutně prohlásil, že když do týdne nevypadnou, dá byt policejně vyklidit.

Tehdy dostal sameček Gustav nápad, aby byt prodali. Z přihlouplé Bětky by něco takového nevzešlo. Ale Gustík, to byla hlava. Podal inzerát, pak byt střelil za sto tisíc naivním mladomanželům a Bětce řekl, že se sejdou u něj na svobodárně a budou spolu žít tam.

Od té doby samečka Gustava Bětka neviděla a neviděla samozřejmě ani těch sto tisíc. Navíc se o ní začala zajímat policie, protože podvedení mladomanželé strávili v bytě ani ne týden. Od majitele domu se dověděli, že dali sto tisíc nájemníkům, kteří na byt neměli nárok.

Nešťastná Bětka nevěděla kudy kam a tehdy se jí ujala snědá zkušená žena. Zavedla Bětku na Bratislavskou ulici, která je v Brně známá také podivnou komunitou kapsářů a jiných zlodějíčků. Jen několik stovek metrů od sídla brněnské policie tady kvetla trestná činnost tak, jako nikde jinde ve městě.

Divná tlupa Bětku ubytovala, dávali jí pravidelně najíst, ale její povinností bylo denně ukrást zboží v hodnotě nejméně tří tisíce korun. Stará, už deset let nonstop gravidní zlodějka jí učila v samoobsluze, jak strkat zboží do falešného břicha. A Bětka se učila a úspěšně kradla, aby měla kde spát a co jíst. Že by si za tři tisíc korunové krádeže denně mohla užívat i v Interkontinentálu, to jí ani nenapadlo.

Chytili jí, když detektiv prodejny zjistil, že v tom jejím bříšku mizí několik francouzských voňavek. A na policii Bětka začala mluvit. Upřímně a bez špetky trémy popsala svůj strastiplný život, který se však podle jejího výkladu vůbec nezdál špatný. Vždyť ona chtěla být jenom šťastná. A taky byla. Jen jediné jí v posledním roce mrzelo. Že ten její sameček Gustav utekl i s těmi sty tisíci. Bože to byl nádhernej chlap...

Bětce byl přidělen advokát ex offo a ještě i jemu ráda a velmi živě zopakovala všechny své životní peripetie. A když jí odsoudili na souhrnný trest čtyř let, tak stihla panu advokátovi poděkovat a radostně na něj mrknout. Prý až bude venku dovolí mu sáhnout si na ty její prsa. Prý takový kozy ještě v ruce nedržel...

Vesele mrkla a nechala se odvést do svého dočasného ubytovacích zařízení.

Snad bude šťastná i tam. Bětka je totiž typ člověka, který nedokáže být nešťastný. Jen ten krásný sameček a sto tisíc, ty dvě položky ji v životě neměly utúct.

3

Nerozhodná Káča

Kateřina z jedné jihomoravské vinařské vísky byla už odmala značně nerozhodná. S kterou panenkou si hrát, s kterou kamarádkou jít ven, později jaké botičky si vzít do Hodonína do tanečních a nejtěžší rozhodování jí čekalo, když se o Katku zajímali kluci. Nevěděla, s kterým si má něco začít, kdy a od koho se nechat políbit a když už k tomu došlo, má-li to říct maměnce, nebo ne.

Když se blížil věk osmnácti let, nastalo nejtěžší rozhodování. Podle dobře informovaných pramenů všechny její maturitní spolužačky už přišly o pannenství. Že některá z těch holek asi kecala, o tom se mohlo uvažovat a diskutovat. Také se uvažovalo a diskutovalo. Ale byl tu jeden neoddiskutovatelný fakt. Někdy to přijít musí a Káča je už hodně stará ženská. Vždyť jí bude osmnáct! Zamilovaná do nikoho není, tak trochu sní o tom, že jí líbá a osahává tělocvikář Rumaník, ale ten moula je ženatý, má tři děti a ta jeho manželka, nána pitomá, vůbec neví jaký poklad doma má...Jéje pan tělocvikář. Ten má tělo! A jak je inteligentní! Četl prý i Stanislava Rudolfa a čte taky Harryho Pottera!

Kateřina byla stále smutnější. Rumaník je zadán, navíc se na ní urážlivě kouká jako na dítě. Asi zůstane Kateřina navždy pannou a možná...možná půjde

za jeptišku. Když si však představila tlusté a studené klášterní zdi, až jí zamrazilo.

Blížili se osmnácté narozeniny. Katka si zapsala do deníčku: Za týden jsou u nás hody. Rozhodla jsem se! Po hodech už nesmím být pannou!

Byla sychravá podzimní sobota. Odpoledne všichni muži a mládenci stavěli na návsi májku, vyšší než kostelní věž. Posilovali se vínem i fernetem, ne jeden z mláďenců i početných diváků byl do večera pod parou. A na tancovače se cítili všichni uvolněně, dechovka hrála překrásně, samé zamilované fláky, samé lepáky a kluci se veřejně objímali s děvčaty aby měla generace těch třiceti až padesátiletých stařenek a starců o čem klevetit.

Katka si pečlivě vybírala tanečníky. Kdo byl už „vožralý“, s tím netančila. Nechce přece přijít o panenství s nějakým smradlavým alkoholikem. Zkoumavě si prohlížela každého, kdo jí žádal o tanec, Kdyby ti mládenci věděli, že si představuje, jak je kluk svlečený a jak do ní...Kdyby jen ti mládenci tušili....

Najednou se před Katkou mírně uklonil Dán. Byl to kluk po vojně, opravdu fešák, kterému říkali Dán, protože měl takové blond'até vlasy, takový štíhlý obličej a výrazný ohryzek a urostlou postavu. Ten Dán se před půlrokem rozved s jednou Pražandou, které udělal no vojně dítě. Teď se Dán zajímal o Kačenku! Ta zrudla, vstala a nechala se odvést na parket, sledována opilými třicetiletými maminami - stařenami. Jen ať koukají, ať čumí. Kateřina tančí s Dánem!

Nechala se osahávat při tanci, dovolila Dánovi, aby jí odvedl na zadní dvorek hospody a tam zkoušel stále víc a Kačence se to nejdřív líbilo, ale jak Dán funěl a byl z něho cítit alkohol, tak se najednou nechtěla líbat, pak jí už ty stále drzejší doteky začaly vadit a nakonec mu utekla. Šla domů a do rána plakala do polštáře.

Nějaký týden se nedělo vůbec nic až na fakt, že Kačenka si o hodech panenství uchránila. Ne že by na to byla pyšná. Naopak, zlobila se sama na sebe.

A když se jí holky ptaly, jaké to bylo s Dánem, dělala světačku, prý to bylo kouzelný a víc říct nechtěla. Ať spolužačkám pracuje fantazie.

Byl listopadový sychravý pátek a Katka čekala v Hodoníně na autobus. Moc se kolem sebe nedívala, přivírala oči a už se těšila, jak bude maměnce pomáhat zadělávat těsto na kynutý tvarohový buchoty. Vtom jí vzal kolem ramen blondatý chlap: "Ahoj, Kateřino". Hrozně se jí to oslovení líbilo. Od té doby, co viděla v kině Shakespearovo Zkrocení zlé ženy, s Richardem Buttonem a Liz Taylorovou, tak si přála, aby i jí lidé říkali - Kateřino. Ale pro všechny z vesnice i ze školy byla Kačena, Kačenka, nebo Katka. A teď, najednou u ní stál usměvavý blondatý Dán a řekl jí: Kateřino!

Netrvalo dlouho a už si jí vedl podpaží do auta a pak kdesi do vzdáleného elegantního sklípku, kam většinou jezdí z nedalekého Rakouska štangasti na parádní a pro ně levné večeře s vínkem. Katka zavolala Dánovým mobilem domů, že zůstává v Hodoníně a bude se učit u spolužačky a domů pojedou až posledním autobusem a obětavý táta řekl že jo, že jí půjde k tomu nočnímu autobusu naproti.

Kateřinu čekal nádherný dobrodružný večer. Dán byl štědrý. Objednával archívni značková vína, každá sedmička stála pět a víc stovek a vypili jich spolu dvě, možná tři. A toho jídla! Celý pečený losos, medailónky z pštrosa, k tomu salát Dary moře a ještě navrch Moravský talíř s klobásou, tlačenkou, ovárkem. "Panenko skákavá", řekla Kačenka a hladila si břicho, "Dáne ty jsi d'ábel!"

Když vypili další sedmičku vína a Dán na chvíli poodešel. Kdyby se Katka za ním koukala, viděla by, že dává číšníkovi nějaké peníze. Pak se vrátil, pobídl spolustolovnici, že jí ukáže místní sklípek. Šly chodbou, pak příkrými schody a když byli ve sklepě, kde to vonělo vinnými kvasinkami, ani nedošli dál, hned na schodech začal Dán Kateřinu líbat, ohmatávat.

Teď přišel ten čas...řekla si osmnáctiletá slečna a vracela polibky, osahávala Dána stejně, jako on jí. Ale ouha, když se Dán pustil do svlékání Kateřiny, začala se bránit. Dokonce ho kousla, načeš jí dal blondák pořádnou facku a

skutečně tvrdě a bez smlouvání na těch schodech Kateřinu znásilnil. Děvče se nejdřív bránilo, pak už jenom plakalo a sténalo. Káča byla opravdu nešťastná. Tahle hrůza, to že má být milování, o kterém holky pořád mluvily..?

Když Dán konečně povolil objetí, usmál se na ní usmál, chtěl jí něžně políbit, ale Kateřina právě na mazlení neměla chuť. Rychle se oblékla a utíkala nahoru. Ještě vběhla na dámskou toaletu, umyla se studenou vodou, trochu se upravila a vrátila se ke stolu. Sama si nalila z flašky zbytek vína, objednala další sedmičku, napila se a chystala si projev. Ona tomu Dánovi ukáže. Vysvětlí mu, že s ním třeba bude chodit, když už jí to udělal, ale nesmí být tak hrubý. Ano, tak mu to řekne! Žádné násilí, nebo bude mezi náma konec!

Kateřina si připravovala projev a ani jí nepřišlo divné, že se Dán nějak dlouho neobjevuje. Byla už trochu opilá a taky znavená, takže jí občas v těch úvahách hlavička klimbala a nebýt číšníka, který se zeptal, nepotřebuje-li něco, tak by možná u toho stolku usnula.

"Závěrečná, platit!" ozval se najednou pan vrchní a až tehdy si Kateřina uvědomila, že je po půlnoci, že jí dávno ujel poslední autobus domů a že Dán zmizel a ona má zaplatit útratu skoro tři tisíce korun. V peněžence ubohé studentky gymnázia bylo korun sto pět.

Káča rychle vystřízlivěla. Nejen že jí Dán připravil o panenství na špinavých schodech do sklepa. On se ještě taky nažral, napil a utekl!

Nezbylo, než nechat číšníkovi občanku se slibem, že ještě téhož dne útratu vyrovná.

Nešťastná Katka šla nočním hodonínským parkem. Vtom se před ní objevil zase Dán. Klekl si před ní, prosilo o odpuštění, prý po tom milování - on to nezval milování! - zpanikařil a utekl jako malý kluk, ale on dá vše do pořádku... Katka byla na Dána naštvaná a když jí začal zase osahávat, hrozně se rozzuřila. Ale právě to, že se bránila, asi Dána ještě víc vzrušilo a rovnou na chodníku podzimního nočního parku Katku pořádně nafackoval a pak jí povalil na zem a

zase jí, tentokrát ještě bolestivěji než předtím, znásilnil. Potom vstal, chytl si obličej zkrvavený škrábanci, řekl že je hloupá Káča a šel pryč.

Celý příběh se pomalu a postupně rozmotával u advokáta. Majitel restaurace, ve které nechala Katka občanský průkaz totiž na ni podal trestní oznámení. Nešlo najednou o tři tisíce propitých korun, ale o třicet tisíc, protože podle dokladů z elektronické pokladny si zákaznice se svým kumpánem objednávali nejdražší archivní vína. Katka nejdřív na policii zapírala, pak tvrdila, že to bylo ne třicet, ale tři tisíce a podala sama trestní oznámení na neznámého pachatele, kterému se v Hodoníně říká Dán, protože jí v ten večer opakovaně znásilnil. Zoufalý otec, který už ničemu nerozuměl, se obrátil na advokátku s prosbou, aby se té zamotané kauzy ujal.

Po tom co proběhlo opravdu složité dokazování, přišlo se na to, že Dán, vlastním jménem Jan Sladil opravdu Kateřinu dvakrát znásilni, i když sám tvrdil, že s ní jenom souložil s jejím souhlasem. Gynekologické vyšetření, na kterém trval otec hned v ten den, co se na policii objevila teorie o znásilnění, potvrdilo Kačino prohlášení. Krevní podlitiny po celém těle a především na vnitřní straně stehén, navíc čerstvá ztráta panenství byly dostatečným důkazem. Dán byl odsouzen na tři a půl roku nepodmíněně. To, že se dopustil podvodu, když poškozenou Kateřinu pozval na večeři a bez zaplacení utekl, soud neuznal, protože na té večeři byli dobrovolně a společně. Majitelé restaurace chtěli na dlužnících vydělat desetinásobek. Nedokázali však v evidenci flašek vín potvrdit, že jim konkrétní archivní ročníky chybí. Jejich účelová lež byla kvalifikována jako podvod a byla řešena odděleně, v jiném soudním přelíčení. Účtující číšník byl navíc recidivistou, proto byl odsouzen na dva roky a majitel restaurace na rok, oba s podmíněčným odkladem na dva roky. Trestní oznámení na Kateřinu bylo shledáno jako neopodstatněné. Účtující číšník byl navíc napomenut, že je nepřipustné brát a vyžadovat jako záloh za nezaplacenou útratu občanský průkaz.

Kateřina se konečně zbavila panenství. Všichni na gymplu věděli, že byla dokonce dvakrát znásilněná. Nejdřív jí z toho bylo hrozně divně, že po ní všichni pokukují. Pak chtěly spolužačky vědět, jaké to bylo, ale Kateřina mlčela jako sfinga a to jí dodalo na vážnosti a záhadnosti.

Když byla Dánovi ve vězení povolena první návštěva, objevila se na druhé straně mříže v návštěvní místnosti Kateřina. Že by lítost? Nebo snad láska? Řekla Dánovi, že na něj počká. Že byl její první a bude jediný...

Přece jenom, stále nevěděla co chce.

Je to nerozhodná Káča.

4

Génius Klaudius

Někdo dostane při narození běžné jméno, příjmení má nenápadné a někteří psychologové říkají, že to může být do jisté míry určující, jak se člověk bude ve svém životě chovat. Zda to bude šedivá myšička, nebo velice nápadný a nápaditý člověk, který to svému okolí hezky zkomplikuje.

Když někdo dostane při narození do vínku identitu Klaudius Kořátko, je všechno předem jasné: to nebude běžný člověk. To nebude šedivá myšička...

Klaudius byl žák průměrný, ale s fantazií. Lhal jako když tiskne a kde tu něco ukradl. Šustřákový kabát - takzvaný taliaňák, zahraniční tenisky, spolužákovu žakovskou knížku. Vždy se na to samozřejmě přišlo a Klaudius byl v průšvihů a doma ho táta – zedník, zmlátil koženkovým řemenem. Ale čím byl Klaudius starší, tím byl zkušenější. Podvůdků a krádeží bylo víc, nepříjemností z toho že byl dopaden méně. Nakonec ze střední školy vyšel docela slušný zloděj a podvodník profesionál. Pro něj byla hračka dostat se na právnickou fakultu bez přijímacích pohovorů, jednoduše tak, že vnikl na studentské oddělení, tam sbalil úřednici, která byla asi o deset let starší, chvíli s ní chodil a rozestíral před ní krásné obzory manželství a mohl se po večerech bez problémů hrabat v přijímacích protokolech. Jednomu nešťastníkovi změnil jméno, zašvindloval tam své vlastní a byl přijat. Trochu hloupě rozvázal s úřednicí, která mu zobala z ruky, sexuální poměr a tak se už nedostal na studijní oddělení, aby nějak obešel fakt, že ani na děkanský termín neudělal první důležitou zkoušku. A šup! Byl z výšky vyhozen.

Přišla totiž změna režimu, socialismus zkrachoval a s ním i pracovní povinnost. Už se Klaudia nikdy nikdo nebude ptát na razítko v občance. Klaudius Kořátko se stal svobodným umělcem života. V nově vznikajících supermarketech si nakradl solidní oblečení. Jen tupec přece nechá v obleku magnetický kód, který u východu pípá. Kořátko nosil pro ty případy se sebou obyčejný silný magnet. A nakupoval také na kreditní karty, které občas někomu vytáhl s kapsy spolu s peněženkou. Žil si Klaudius Kořátko a užíval, začal se však v tom svém životě nudit. Dnes bychom řekli, že to byl workoholik. Opravdu, toužil pracovat. Potřeboval, aby ho lidé potřebovali, aby si ho vážili.

K první profesi ho přivedla náhoda. Zubní ambulance v poliklinice byla vedle gynekologické. Klaudia bolel zub, ale jak už to bývá, když si sedl do čekárny, zub se asi zalekl a přestal bolet. V té čekárně ho zaujala roztomilá upovídaná ženská, která těm několika lidem co seděli se svými problémy kolem, začala vykládat, že neví, pomůže-li ten jejich gynekolog, protože ona už byla

dokonce i u astrologa a děti mít nemůže a nemůže. Klaudius Kořátko dostal nápad. A hned jej realizoval. O necelou hodinu "ošetřoval" pacientku na svém privátě. Nejdřív zvědavě studoval pohlaví té husičky a pak jí přesvědčil, že je nutné zkusit to, zda to s manželem provádějí správně.

Pokus se zdařil. Klaudius dal pacientce ještě několik delikátních rad do života a ona mu po třech měsících přinesla tučnou odměnu za léčení: byla v tom!

Tak se začala slibně rozvíjet práce Klaudia Kořátka. Na vizitce se skvělo: MUDr., gynekolog, sexuolog. Jedna dvě pacientky týdně odchycené v čekárnách mu zaručili nejenom chvíle rozkoše, ale i docela slušné odměny. A bylo by se mu takto žilo dál v pohodě, kdyby se nenašla jedna nespokojená pacientka. Protože ani po opakované "lčbě" neotěhotněla, milého Klaudia zažalovala. A byl v průšvihy a dostal za to podvádění rok kriminálu nepodmíněně.

Když byl Klaudius Kořátko zase na svobodě, zjistil že se už trochu změnila móda a že si musí nakrást slušnější ohoz. Byl opatrný a skromný. Věděl že by se velmi lehce mohl dostat zpátky za mříže a to se mu nechtělo. Jenomže co bude dělat? Čím se bude živit?

Když se přihlásil do jazykové školy, měl ty nejlepší úmysly. Naučí se anglicky, půjde do světa, vždyť on se neztratí... Zjistil že mu to s tou angličtinou docela jde a učitel ho chválil. Po půlroce měl zaplatit další školné a v té chvíli se zamyslel: proč by platil učiteli angličtiny, když by mohl dělat učitele sám? Vždyť učit začátečníky, to je maličkost. To přece dokáže i on.

Klaudius Kořátko se stal majitelem nových vizitek. Byl na nich titul PhDr. a pod jménem dovětek: akreditovaný lektor anglického jazyka. Klaudius tušil, že to slovo -akreditovaný- tak nějak nesejí, ale znělo to vznešeně a zabralo to. Za měsíc už měl v pronajaté učebně dvanáct žáků a učil až ho to znavovalo, zisk to byl ale docela slušný. Vždyť od každého vybral honorář za celý rok. Protože se mu už učit nechtělo a navíc došel nějak daleko s učební látkou a

nevěděl jak dál, tak zmizel. Marně ho v pronajaté učebně čekali pilní žáci. Učitel se jim vypařil.

No jo, ale jak zase dál? Klaudia opouštěla fantazie. Dát si zase inzerát: Vynikající metoda učení angličtiny pro začátečníky...? Co když se přihlásí někdo z oklamanych? Ale to učení se mu zase líbilo. Byl v očích žáků NĚKDO. A to ho hladilo u srdíčka.

Další inzerát tedy zněl: Nová metoda výuky němčiny pro začátečníky. Zaručený úspěch do třech měsíců. Hovorová němčina bez gramatiky. Volejte mobil číslo.....A už to šlo jako po másle. Klaudius získal roční kurzovné od stovky studentů. Nejdřív si myslel, že ty první lekce vládne. Den předtím se připraví a pak bude učit. Vždyť on opravdu chtěl učit. Zaplatil tedy pronájem v jiných učebnách. A večer začal studovat němčinu pro začátečníky. Ale nad ránem zjistil, že až takový génius není. Litoval to velice, ale na večerní výuku se nedostavil. Už nikdy. Stovka nadějných žáků začátečníků čekala na svého geniálního učitele marně.

Kdysi se Kladius Koťátko učil na hodinách ruštiny Majakovského verše " Čím budu". Ted se pokoušel zopakovat si je a vybrat si nějaké pořádné řemeslo, které by ho děle a kvalitněji živilo. Opravdu mu nestačilo krást. I tím by se uživil, ale kdo by o něm věděl, kdo by ho obdivoval? Ne. Klaudius se musí stát řádným a váženým občanem. Jenom tak bude spokojně žít.

Jednu vlastnost měl Klaudius Koťátko neuvěřitelně kvalitně vypracovanou. Drzost. Dokázal působit i v oblasti o které neměl ani páru. A dělal to tak přesvědčivě, s takovým kouzlem osobnosti, že mu často na jeho žvásty naletěl i jinak inteligentní člověk. Když se totiž kdokoliv dostane do nesnází, ztrácí ostražitost a tím spíš naletí. Proto se Klaudius rozhodl pracovat k oblasti, která mu je trochu blízká. Rozhodl se orientovat na právo. No samozřejmě! Bude právníkem! Že na to nepřišel dřív!

Když byl souzen protože dělal gynekologa, obhajoval ho takový mírný starý pan advokát. Zašel za ním poradit se s vymyšleným rozvodovým

problémem. A když byl v kanceláři chvíli sám, strčil do připravené tašky Občanský i Trestní zákon, navíc Soudní řád a několik čísel Právních rozhledů. Protože starý pán nepřicházel - kolega ze sousední kanceláře ho odvolal k nějakému problému, tak Klaudius vstal a odešel. Ještě u vchodu si naložil na záda těžkou roli linolea. Ani nevěděl, proč to dělá...Když tam tak ta role stála, novoučká a opuštěná...

Začala se kariéra JUDr. Klaudia Koťátka. Na chodbách soudů sbíral klienty. Nebylo to těžké. Tu se advokát opozdil, tam postřehl, že se klienti na advokáta mračí...Docela bez problémů nabízel své služby a protože už prožil přinejmenším svůj vlastní proces, rychle se naučil, jak se má před soudci chovat, jak obhajovat. Byl opravdu talentovaný a začalo ho to bavit. Poctivě studoval spisy, hrabal se v kradených zákonech, hledal právní omezličky. Je fakt, že většinu obhajob prohrál, ale bavilo ho to. Hrozně. Zejména závěreční řeči. Všichni ho poslouchali, moudře pokyvoval hlavami. Klaudius byl konečně šťastný. A kdoví, jak dlouho by to štěstí trvalo, kdyby se u jednoho banálního rozvodu nesetkal tváří v tvář s obhájcem protistrany a byl to onen starý advokát, kterému šlohnul právníckou literaturu. Žel, ten obhájce věděl o gynekologické minulosti Klaudia Koťátka a všechno buchlo. Za povedeným obhájcem se zase zavřeli mříže vězení, tentokrát mu to vyneslo další rok. Dokonce to chvíli vypadalo tak, že vyjde ze sporu beze trestu, protože mu nikdo nedokázal způsobnou škodu. Při odhalování jeho soudních obhajob se však našly závažné nedostatky, díky kterým nejméně ve třech případech škodu opravdu svým klientům způsobil.

Teď je tedy povedený advokát, gynekolog a učitel cizích jazyků za mřížemi. A učí se tam anglicky a navštěvuje kurz základů výpočetní techniky a kurz zdravotníka. Co z něj bude až ho pustí? Že by odborník na správu počítačových sítí..? Nebo se dá na chirurgii?

Ukaž mi ptáčka

Peruánská lidová hudba je nádherná. Mnohozvučné píšťalky zní lahodně a záhadně, převaluje se v nich mlha And a rytmus vesnických slavností pastevců dobytka. A pak pohledy Indiána do dálky pod dlouhými smyslnými řasami jsou tak toužebné, tak lákavé a laskavé...Nejedna patnáctiletá světlovláska z Čech se nechala unést tou hudbou, tím voláním dalek.

Před obchodním domem Tesco vyhrávala čtveřice dlouhovlasých Indiánů každý den. A každý den rovnou ze základní školy se na ně šla podívat patnáctiletá Diana. Ono jí vlastně do patnáctky chyběl rok a dva měsíce, ale už půl roku všem to třináctileté štěně říkalo, že je jí patnáct. A nebylo proč tomu nevěřit. Boky měla hezky zakulatěné, na hladkém vyzývavém pupíku se jí leskla stříbrná náušnička a nahoře nad tím...co bylo výš nad tím pupíkem, to stálo za to. Překrásná pevná ňadra na které byla Diana patřičně hrdá a odvážným odhalováním v jemné blůzičce bez podprsenky dávala světu jasně najevo, že je už dávno dospělá.

V jedno jarní pondělní ráno nešla Diana vůbec do školy, protože se chtěla co nejdřív vidět s Garcíem. Včera, v neděli, s ním prožila večer plný sexuálních hrátek, které završili na dělnické ubytovně nádhernou souloží. Garcia moc nechtěl, zdála se mu přece jen trochu mladá. Ale to děvče ho začalo osahávat, svléklo mu tričko, ptalo se, jestli má ptáčka taky tak snědého jako ramena. Tak se to nakonec stalo. A Diana na to krásné tělo nemohla zapomenout. Kdo by teď myslel na školu? Musí ho vidět. Políbit. Musí být u něj, když bude hrát.

Jenomže Garcia jí začal odhánět. Všem kolem se smíchem říkal, že je v posteli nešikovná a kdo by takový hloupý kotě chtěl? Diana byla šokovaná. S pláčem šla domů a když pak přišla z práce máma, ubrečeně jí oznámila, že jí znásilnil peruánský hudebník, co hrává u obchodáku.

Následoval zápis na policii, trestní oznámení. Garcia byl vyšetřován pro podezření z pohlavního zneužití nezletilé.

Když přišla máma s Dianou k advokátovi, zdálo se všechno jasné. Ti Peruánci jsou kvítka, pomyslel si právník. Na druhé straně, u nich dívky dospívají v jedenácti, ve dvanácti. I když je Jižní Amerika většinou puritánsky katolická, setkávají se tam odlišné kultury a v té indiánské se na sex v ranním věku pohlíží jinak než u nás. Nic se však nedá dělat, Peruánci jsou tady, v Evropě, a musí ctít evropské zákony. Dianě ještě není patnáct.

V průběhu vyšetřování se výpovědi Diany začali měnit. Indián tvrdil, že jí neznásilnil, naopak, ona vlastně znásilnila jeho. Chytala ho za pohlaví, svlékala ho. A Diana nejdřív opakovala, že jí Garcia vlákal do ubytovny a tam pohlavně zneužil, pak připustila, že moc neodporovala a nakonec bezelstně do zápisu přiznala, že se jí hrozně líbí ten jeho ptáček, hnědý jako mléčná čokoláda. Pak se opravila, ne mléčná čokoláda, ale čokoláda co se jí říká Gejša. Ta je o kousek světlejší.

Policejní vyšetřovatel zapsal výrok dívenky a advokát se nezmohl na slovo. Tak oč tu vlastně běží? Matka s dcerou přišly, aby podaly trestní oznámení a teď je z toho div že ne příběh z Červené knihovny.

Dianině matce se to taky nezdálo. Rovnou před policajtem dala Dianě pořádný pohlavek a musela být upozorněna, že maří výpověď a že se to nesmí opakovat, jinak bude výslech pokračovat bez matky.

Blondřatá uličnice se nakonec přiznala, že je do Garcii beznadějně zamilovaná, že jí odkopl a posmíval se jí a to neměl dělat. Proto ho udala, že jí znásilnil. Ale neznásilnil jí, naopak, nádherně se milovali a určitě se mají rádi a

vezmou se a dál se budou nádherně milovat a nikdo nemá právo stavět se jejich lásce do cesty.

Advokát roztouženou Dianu upozornil, že je to všechno moc hezké, ale pokud spolu opravdu měli pohlavní styk a jí ještě nebylo patnáct, je to závažné porušení zákona, i když se jí to nelíbí.

Děvče plakalo, prolévalo slzy v průběhu vyšetřování i u soudního přelíčení. Diana tak vyváděla, že jí museli ze soudní místnosti vyvést. Melodramaticky posílala svému miláčkově pusinky, křičela "Odpusť láska má!" a vyhrožovala, že když Garcíu zavřou, že skočí pod vlak.

Protože byl případ ne zcela jasný, soudce ho odročil a až po vyšetření Diany dětským psychologem se obnovilo přelíčení. Mezitím stihla Diana prohlásit že je těhotná, že se svým miláčkem čeká děťátko a že přece tatínka nemohou zavřít. Po vyšetření u ženského lékaře se však těhotenství nepotvrdilo.

Vzhledem k tomu, že sama Diana přiznala, že zatajovala svůj věk, že přiznala vyzývavé chování, byl Peruánec odsouzen na dva roky s podmíněčným odkladem trestu. Po půlroce od vynesení rozsudku byla maminka s Dianou zase u advokáta. Dívka, teď už patnáctiletá, oblečená do slušivých šatiček, zapnutá u krku na poslední knoflík, si hladila zatím neviditelné břicho. Celá bez sebe štěstím oznámila, že se s Garcíem budou brát.

Maminka chtěla vědět, co všechno je nutné udělat, aby se mohla patnáctiletá dívka vdát a advokát za ní sepsal žádost o povolení uzavřít manželství maloleté, a té žádosti musí nejdřív vyhovět soud. Tím pádem bude splnoletněná, což například znamená, že předčasně nadobude volební právo. Ale to vysvětloval advokát marně. Nejenom Dianě, ale i její mamce to nic neříkalo.

Není pochyb o tom, že mladoučká dívka vůbec netušila, co obnáší manželství a starostlivost o potomka. Proto se přece jenom ještě advokát Diany vyptával na její představy o budoucnosti. Ale děvče mělo stále takový ten zasněný pohled do mlhy v Andách a asi jí stále v uších zněly ty svůdné

zádumčivé píšťaly. Maminka, ta to brala realističtěji. Věděla, že se o potomka Diany bude starat ona. Dívenka na to ještě rozum nemá.

Přece jen, ptal se advokát, vždyť je kolem tolik našich kluků. Co je na tom Peruánci tak neodolatelné? A Diana zase zopakovala se zasněným pohledem: Má nádherného světle čokoládového ptáčka...

Těhotná, netěhotná, zase schytala od maminky pár pohlavků.

Svatba byla skromná, ale hrála na ní nádherná peruánská hudba. A co bylo dál? Co jiného, než rozvod. Garcia byl asi ptáček příliš svobodmilovný. Zahleděl se do jiné světlovlásky a to mu Diana neodpustila. Teď dokončuje základní školu a její maminka se stará o nádherného česko-peruánského chlapečka. Když pláče, pustí mu kazetu s indiánskou hudbou a hned je zticha. Zkoušela to s Gottem, s Matuškou i s kapelou Elán, nebo s Lucii Bílou, ale neúčinkuje to. Když se však ozve zádumčivá píšťala, chlapeček přestane plakat a blaženě poslouchá. U něj sedí maminka Diany, a neumí z něj spustit oči... jaké je to nádherné dítě.

A Diana? Chodí teď každou sobotu do kulturního domu, kde hraje romská kapela Bacht, (Štěstí) a zpívá tam Braňo. Takový ušatý snědý kluk, kudrnaté vlasy a neodolatelný úsměv....

Alexandr bylo dítě zlobivé ba občas až zuřivé. Už v šesti letech s ním máma chodila do diagnostického střediska, protože si s ním nevěděla rady. Stalo se, že se s dětmi porval tak, že někomu rozbil hlavu, sám sobě ruku, věčně chodil domů s natrženými košilemi, tu někomu ulomil zub, jindy zase sám přišel s přeraženým nosem. Bylo to dítě konfliktní. Nutno však dodat, že k tomu Sašenka měl příčinu. Ještě se pamatoval na tátu, který maminku i jeho opilý tloukl. Naštěstí před rokem, v zimě, utonul v místním potoce. Ale od té doby stále častěji přicházeli k nim domů divní strejdové. Máma si totiž otevřela masážní salón a ti návštěvníci s ní pili fernet a pivo a osahávali maminku a jeden osahával i Alexandra. Protože se mu to nelíbilo, vypíchl mu Sašenka oko lžičkou od kafe. Jéje to byl poprask! Zase byl Alexandr u té hodné tety doktorky, co se ho tak různě vyptávala, hrála si s ním. A výsledek? U soudu bylo rozhodnuto, že Alexandrova máma ho nesmí vychovávat, protože se začala živit prostitucí. Byla souzena a odsouzena za spoluúčast při okrádání zákazníků v tom jejím povedeném masážním salónu. Saša byl umístěn nakrátko do dětského domova, ujal se ho však dědeček - otec jeho zemřelého otce. Byl to už starší pán, bývalý truhlář a žil ve svém domku v sousední vsi. Tomu se podařilo všechny přesvědčit, že Alexandrovi bude u něj lépe než v dětském domově.

A tak začaly léta převýchovy.

Divoch Saša s těmi nejhoršími zkušenostmi ze světa dospělých, to byl pro starého pána tvrdý oříšek. Ale cítil veliký životní úkol, vychovat s Alexandra slušného člověka. U svého syna nepochodil. Vychovával ho přísně a mravně, nějak se mu však vymknul z rukou, začal pít, byl se svým okolím ustavičně v konfliktu. Starého pracovitého truhláře hrozně mrzelo, že má syna pijana a flákače. Marná byla jeho otcovská láska, kterou chtěl nahradit i lásku mateřskou. Byl už dávno vdovcem a na dospělého alkoholika opravdu nestačil. Vlastně si vydechnul, když ten jeho nepovedený syn utonul v zimní říčce.

A teď tady má vnuka. Desetiletý klacek se podobá na svého otce. Nejen tou špičatou bradou a neposlušnou kšticí. Má stejnou povahu. Je to drzoun a rváč. Není divu, když vyrůstal v prostředí, kde se mísí alkohol s prodejnou láskou. Ale děda si řekl, že z tohoto kluka udělá pořádného člověka. Opracuje ho, ohobluje a vyhladí, jako desku vzácného dřeva. On si s ním už poradí!

Jiný názor na své nové životní postavení měl Saša. Vůbec se mu nelíbilo, že ho vzal děda tak nakrátko. Že mu stále všechno přikazuje, že mu udělal ze života kasárna. Občas se vzpouzel, neposlouchal, ale to pak dědeček nelenil, vzal z věšáku kožený řemen a nadělal mu na holé zadnici fialové pruhy. Marně kluk řval, děda nepustil. A to ještě musel kluk po výprasku poděkovat za výchovu, jinak by dostal na ten bolavý zadek dalších pět ran. Děda byl přesvědčen, že vychovává správně. Vždyť co jich on schytl zamlada! Na hrubý pytel, hrubá záplata. Tak se to dělá.

Na Alexandra zřejmě tento výchovný systém působil. Začal se ve škole lépe učit, už si pořádně rozmyslel, než někoho uhodil, protože za zápis v žákovské knížce ho doma čekal nářez. A toho se skutečně bál. Se Saši se teda formoval podle názorů okolí překvapivě slušný mladý muž, jenomže dovnitř do duše tomu chlapci nikdo neviděl. A v klukovi doutnala hrozná nenávist. Svět byl k němu nespravedlivý a Saša se připravoval na pomstu.

Když se klukovi blížila osmnáctka a děda pochoval svou poslední sestru, rozhodl se, že krásně udržovaný domeček ve kterém žil se svým vnukem na Sašu přepíše. Ať po jeho smrti nejsou spory o majetek. Ať, probůh, nepřipadne něco Sašově matce, která se vrátila s kriminálu, chtěla dítě zpátky. Naštěstí u soudu se ptali i na názor dospívajícího Alexandra a ten o tom nechtěl ani slyšet.

Osmnáctiletý Alexandr se stal právoplatným dědicem domku. Ale nejen to. Jakmile mu bylo osmnáct, hodně se změnil. Najednou se přestal dědova řemenu bát.

Když přišel poprvé domů opilý, zvěsil děda jako vždy pověstný řemen, ale Saša mu vykroutil ruku, vytrhl mu jej a sám dědovi nařezal na zadek. A byla

to zuřivá výplata, ve které se zrcadlilo všechno příkoří, které si u milujícího dědečka vytrpěl.

Nezůstalo u jednoho nářezu. Mladý Alexandr začal dědečka pravidelně bít. Z kluka se stal zase flákač, opilec, který si vodil domů stejně opilé nebo nadrogované dívky a dědeček byl bezmocný. Vyhrožoval Sašovi, že změní závěť, že ho vydědí. Ale bál se to udělat. Vždyť by ho vnik snad i přizabil!

Marně si stěžoval na obecním úřade, marně volal na pomoc policii. Saša se mu jenom vysmíval, před lidmi z veřejné správy se mu vždycky podařilo zahrát docela normálního kluka, který se stará o chudáka vyšinutého dědečka.

Až jednou, to už děda nevydržel neustálé ponižování, dokonce před polonahými děvčaty. Roztrhal kopii závěťe a když se mu Saša vysmíval, vždyť originál je u notáře, tak vnuka udeřil pěstí do tváře. To neměl dělat, zvláště před holkami ne.

Alexandra to rozzuřilo i když byl střízlivý. Kopl dědečka do břicha, začal ho mlátit do hlavy svícem, který byl nejbliže po ruce a než ho holky odtrhli od dědečka, byl už stařec mrtev.

Na soudním přelíčení se ze vši důkladností probral nelehký Alexandrův život od dětství až po zabití. Nebyl zbaven svéprávnosti, ale nebyl ani odsouzen za vraždu. Zabil v momentálním pomnutí mysli. Vraždu nepřipravoval, ani se na ní nepamatoval a projevil účinnou lítost.

O dědictví dědečka truhláře se začali zajímat jeho vzdálenější příbuzní. Není přece myslitelné, aby dům zdědil vnuk, dědečkův vrah. Ale vzhledem k výroku soudu, podle kterého Alexandr nebyl odsouzen za vraždu, bude zřejmě jediným dědicem hezkého dědečkova domku. Bude bydlet v domě vlastní oběti.

Že to není zcela v pořádku? Asi není. Ale v případě celého Alexandrova života toho bylo hodně v nepořádku.

Vzdálení příbuzní marně zuří. Podali odvolání, je však málo pravděpodobné, že s tím něco nadělají. A mezi námi se volně pohybuje a v domečku si spokojeně bydlí vrah svého dědečka.

Advokátka, která obhajovala zájmy příbuzných podávala jedno odvolání za druhým. Přece vnuk, který se choval k dědečkovi tak zlovolně, až hol zabil, nemůže po něm dědit. Ano, to by byla pravda, kdyby šlo o úmyslnou vraždu. Jenomže podle rozhodnutí soudu o takový čin nešlo. Alexandr zabil v afektu. Proto si může klidně domeček užívat dál. Dál si tam bude zvat pochybné kamarády, dál se tam bude pít a drogovat, s domečku se stal veřejný dům ztracené mládeže ze širokého okolí.

Za půl roku policie na zahradě domku našla skládku součástek z různých aut. Postupně vyšetřovatelé objevili síť zlodějů a prodejců a v ní uvízl i Alexandr. Za spoluúčast na trestné činnosti organizované skupiny byl odsouzen na pět let. Konečně. Za vraždu nesesedl. Za skladování kradených plechů od aut, ano. I tak může vypadat spravedlnost.

7

Důvod neštěstí: Veverka !

Tereza a Tomáš žili v bezdětném manželství třináct let. Dá se říct, že celkem šťastně. Tomáš byl inženýr, odborník v papírnickém průmyslu, slušně vydělával, Tereza překládala ze španělštiny a taky přinesla do domu nějaký ten peníz a tak si mohli dovolit zimní dovolenou na horách, léto u moře, bydleli v hezkém velkém bytě, každé dva roky vyměnili auto za nové a ještě jim zbylo na

koníčky. Tereza sbírala panenky v lidovém kroji z celého světa a Tomáš byl náruživým lovcem fotografií z přírody. Dostal se k tomu trochu oklikou: když byl začátečníkem u myslivců, omylem zastřelil místo zajíce veverku. Hrozně ho to mrzelo a Tereza mu to zvířátko dala vycpat. Nelíbilo se jí, že manžel chce zabíjet zvěř. A tak se Tomáš dal na fotografování s fotopuškou. Veverka na zdi mu stále připomínala jeho začátečnický neúspěch ve skutečném lovu.

Celých třináct let se Tereza dívala na Tomáše trochu povýšeně. Třeba ta neustálá připomínka zastřelené veverky. To už nebyl humor, ale křeč. A bylo toho víc. Jeho inženýrská nwevzdělanost. Vždyť on nerozeznal Richarda Wagnera a Karl Maria Webera. Ňouma inženýrskéj...Možná i proto se po létech věrného soužití Tomáš zahleděl do mladší kolegyně Jindřišky a ta ho obdivovala, stále si listovala v přineseném albumu fotografických úlovků a chválila a byla z něj unesená a Tomáš se, samozřejmě, do té Jindřišky bláznivě zamiloval. Ani mu nevadilo, že to po půlroce prasklo a oznámil překvapené Tereze, že se chce rozvést. Ta souhlasila. Už jí mužiček Tomáš taky hezky lezl na nervy a proč by to tajila, taky má jednoho, dokonce mladšího nápadníka, stačí kývnout a přikluše k ní.

Když manželé přišli za advokátem, zdálo se všechno jednoduché. Podle nové novely zákona, na základě paragrafu 24/a, může být rozvod proveden zkrácenou formou, pokud se manželé domluví předem na rozdělení majetku. Na péči o děti, na bydlení, na výši renty pro manželku, pokud ji opouští manžel.

Advokát přichozí seznámil s touto možností a ti souhlasili.

Už při druhé návštěvě přinesli soupis všeho, co za třináct let společného soužití získaly a nebylo toho málo. Taky se nejednalo o malé hodnoty. Chalupa, byt, auto, starožitný nábytek...

Všechno šlo jako po másle. Tomáš a Tereza si vzájemně nabízeli stoly a židle, porcelán, koberce. Chalupa a auto připadli Tomášovi, prostorný byt Tereze. Oba byli rádi, že je nový zákon na světě a že budou rozvedeni raz-dva. Těšil se i advokát, že má před sebou tak rozumné a vstřícné lidi. Co z duše

nenáviděl byly rozvodové hádky, slzy, hrubá slova a urážky, kterých se už neposlouchal dost.

Počítač už byl plný údajů, pro advokáta bude hračka sepsat dohodu o dělení majetku, kterou pak předloží soudu. Najednou se však zarazil. Slyší dobře..? Pan Tomáš tvrdil, že se nedohodli na drobnosti a ať je advokát rozsoudí. Nakonec proč ne? O službu ho požádal pan Tomáš, proč by mu nepomohl? Problémová položka byla veverka. Pan Tomáš jí zastřelil, trval na tom, že mu po rozdělení majetku patří. Tereza však tvrdila, že jí dala vycpat ona, přesněji, to vycpání dokonce zaplatila její maminka, veverka tedy patří jí.

Advokát si nejdřív myslel, že si ti dva dělají švandu. Že mu snad chtějí předvést, jak by to vypadalo, kdyby se nedohodli. Ale když viděl jejich planoucí oči, nenávistné pohledy, zjistil že...ouha...dohoda opravdu lehká nebude.

Pan Tomáš veverku zastřelil, patří jemu, rozhodl advokát. A paní Tereza se zasekla: V tom případě ruší celé dělení, budou se o majetek soudit!

Zkušený advokát věděl, že často i ty nejzapeklitější spory umí vyřešit vidina velké ztráty peněz. A tak těm dvěma začal vysvětlovat. Pokud se nerozvedou dohodou, zkrácenou formou rozvodu, bude z toho řádný proces. Bude se určovat vina, bude se hledat původ vlastnictví majetku, bude se dělit majetek. Nejdřív bude stát hodně peněz odhad a pak zaplatí oba manželé po dvou procentech z ceny majetku soudu. K tomu ještě zaplatí dva advokáty, kteří také nebudou pracovat zadarmo. Suma sumárum, sečteno, podtrženo, může se stát, že bývalí manželé přijdou o značnou část toho co měli, jenom proto, že se nedokázali dohodnout.

Pan Tomáš dál trval na tom, že vycpaná veverka bude jeho a zeptal se, nebude-li možné soudně se přít jenom o veverku. To žel možné nebylo. Buď úplná dohoda, nebo řádný rozvodový soud. A paní Tereza trvala na tom, že veverka bude patřit jí.

Advokát to vzdal. Prosím, když chtějí, ať se soudí ale paní Tereza si musí najít jiného advokáta. Oba zastupovat nemůže a její manžel Tomáš byl první, kdo se s advokátem zkontaktoval.

A byl rozvod. Dlouhý, nepříjemný, rozvod na pokračování. Paní Tereze prošel návrh, aby byla sporná vycpaná veverka uložená do soudního depozitu - ať to stojí co to stojí, jako předběžné opatření, aby jí Tomáš nemohlo třeba někam zašantročit.

Terezu a Tomáše nakonec rozvedli. A vyšli z té pře oškubaní přesně tak, jak jim předpověděl advokát.

Jenom jedna věc je zvláštní. Vycpaná veverka, pro kterou pře začala, tak ta je nevyzvednutá v soudním depozitu dodnes. Vyhrál jí pan Tomáš. Ale proč o ní nejeví zájem? Kdoví...

8

S pistolí na policajta

Advokát stál před nelehkým úkolem. Jeho klient ohrožoval policistu pistolí, hrál si na banditu z americké kriminálky a za to ho mohlo čekat i patnáctileté vězení. Vsadit mohl jenom na polehčující okolnosti a ty se zdáli být odůvodněné.

Obviněnému Štěpánovy K. selhaly nervy, konal ve zkratu. Máma byla vážně nemocná, přítelkyně mu vyhrožovala, že ho opustí, okradli ho na nádraží

a on se musel dostat rychle do Liberce. Selhaly mu nervy a zapletl se do kolotoče trestních činů ze kterých nedokázal uniknout.

Tak to měl obhájce hezky vymyšlené. Mohlo by to vyjít. Už proto, že obviněný nebyl nikdy předtím trestán. Vždyť Štěpán K. byl vzorným vojákem hradní stráže. Urostlý hezký kluk. Úspěšný automechanik závodního týmu. Možná ho čekala skvělá budoucnost automobilového jezdce. Alespoň po něčem takovém toužil. Pravda, byl vyšetřován v jedné kauze krádeže aut, pro nedostatek důkazů ho propustili. Pak začala ta patálie s dívkou, kterou Štěpán hrozně chtěl, ale ona Štěpána nechtěla. Když v Praze na hlavním nádraží kupoval lístek do Liberce, někdo mu šikovně ukradl peněženku i s doklady. Najednou nevěděl, jak se do toho Liberce za svojí dívkou dostane.

Nastoupil do taxíku a nechal se vozit po Praze. Věděl že nemá čím zaplatit. Věděl, že chce taxikáři jeho auto ukrást a odjet do Liberce. Ale byl začátečníkem, sbíral odvahu a v kapse svíral dětskou imitaci revolveru. Proč tu "zbraň" nosil se sebou, to nikdy nedokázal vysvětlit. Říkal, že jenom tak... To byl pro advokáta oříšek. Nemůže přece přesvědčovat soud, že si lidé nosí po kapsách dětské pistolky „jenom tak“. Ale rozumný důvod pro to neměl a obviněný Štěpán stále opakoval: „Tu hračku jsem měl v kapse jenom tak. Copak je to trestné...?“

Konečně v Nuslích sebral odvahu, namířil pistolí ke spánkům řidiče: Ruce nad hlavu, vystoupit, lehnout si do příkopu a zavřít oči. Jinak ho zabije.

Bylo to tak jednoduché až se sám podivil. Za necelou minutu si už hvízdal a kradený taxík ujížděl k Liberci. Ještěže tomu taxikáři neprozradil, kam chce dojet. Budou ho hledat někde v Praze a on je už dávno pryč.

Na půlcestě k Liberci, nedaleko benzínky a motorestu najednou začal motor pokašlávat. Na neutrál dojel až na parkoviště. Došel mu benzín a Štěpán zase nevěděl jak dál.

Vešel do motorestu, objednal si kafe a přemýšlel, jak přijít co nejjednodušeji k benzínu.

V Praze bylo vyhlášeno pátrání. Policie byla na nohou také na výpadovkách z Prahy ale pro policejní služební vůz z Mělníka to neplatilo, jely za zcela jiným posláním. Jenom ve vysílačce slyšeli, že někdo zase "udělal" na taxikáře. Rutině si poslechli popis pachatele a už brzdili před motorestem, těšili se na večeři.

U Štěpána se právě zastavila číšnice s otázkou, bude-li si ještě něco přát, když dovnitř vešli dva policisté a jedna policajta. Štěpán se mylně domníval, že jdou po něm. Zase jako v kriminálce vyskočil, chytil číšnici kolem krku a namířil hračkářskou pistoli vylekané dívce na ucho. A zase se nestačil divit, jak všechno jede jako po másle. Policajti na jeho příkaz položili své zbraně na stůl, všichni si museli lehnout na zem s rukama za hlavou a jeden policajt měl jít do auta nadiktovat požadavky: Mercedes a plnou nádrž, deset tisíc euro v drobných bankovkách a volný přejezd do Německa. Štěpán vůbec netušil, jak ho napadli právě tyto podmínky, ale policajt se opravdu za chvíli vrátil a oznámil, že všechno bude splněno, ale nejdřív za dvě hodiny.

Nastali ne dvě, ale tři příšerné hodiny. Kdekdo na zemi brečel, nějaká slečna se pomočila, protože jí nepustil na toaletu, jednomu staříkovi přišlo opravdu zle a Štěpán ho poslal s vnučkou ven. Pak začala vyjednávat policajtko, že se postaví místo číšnice tomu jeho revolveru, protože děvče se klepalo a začalo být hysterické, začalo dělat potíže. Opravdu se mohlo stát, že jí Štěpán v panice zastřelí. Už totiž vyměnil svou atrapu pistole za služební zbraň policajta, a natáhl uzávěr.

Štěpán nesouhlasil. A byl už taky ze všeho hodně vyčerpán. Nejdřív se dostavil policejní psycholog, ale nestačil říct ani slovo, roztřesený Štěpán vystřelil ránu psychologovi těsně k nohám a vyhrožoval, že když nezmizí, zastřelí ho jako prvního. A psycholog opravdu rychle vyšel z motorestu.

Konečně přišla zpráva, že auto a peníze jsou venku připraveny.

Štěpán se cítil jako ve filmu který sleduje a který se ho vůbec netýká. Vyšel s číšnicí ven, strčil jí do auta na místo spolujezdce a potom přeběhl na

místo řidiče a dostal hroznou ránu do ruky ve kterém držel revolver. Ostřelovač se trefil přesně. Za tři vteřiny zdobily Štěpánovy ruce pouta.

Obhájce měl závěrečnou řeč. Už v ní nezdůrazňoval, že mladíkovi ujely nervy, protože ho nechala jeho holka. V průběhu přelíčení se dokázalo, že se s ní on sám rozešel už před půlrokem a naopak, v Praze měl jinou krátkodobou známost. Ale matka byla opravdu nemocná a tak se všechen důvod zpanikaření a jednání ve zkratu odůvodňoval právě tím. Soud si totiž vyslechl jenom lékařskou zprávu o matčině zdravotním stavu a nezkoumal naštěstí, ležel -li ten zdravotní stav synovi na srdci. Protože kdyby se o to vyšetřovatelé nebo soudce zajímali, zjistilo by se, že povedený syn se u matky už skoro rok neukázal a ani nevěděl, jak jí je.

Advokát svého klienta tedy obhájil. Místo vrchní sazby dostal skoro nejnižší, osm let vězení. Na to že to byl kvalifikovaný únos, výhrůžka zabití, omezování osobní svobody většího počtu lidí, útok na veřejného činitele i nedovolené ozbrojování, to byl velmi nízký trest odůvodněný momentálním selháním a zkratovým jednáním obviněného.

Advokát by se mohl cítit spokojeně, vždyť svou šikovností dosáhl nejnižší možný trest. Ale stejně se neodpustil myšlenku, které se mu stále vracela: Na tom parkovišti ho ten ostřelovač možná neměl střelit do ruky, ale rovnou do čela. A byl by pokoj. Alespoň ve většině kriminálek, ze kterých si Štěpán bral příklad, to tak vždycky končí.

Únos pětileté Haničky

-Pane doktore, právě jsem unesl Haničku. Je to průser pane doktore. Honí mne policie i Žofie. Volám z budky. Setřásl jsem je. Už jsou tady! - Ozvalo se „cvak“ a telefon se odmlčel.

Advokát věděl, že je zle. Velmi zle. Jeho klient udělal osudovou chybu, kterou už nikdo nenapraví. A pětiletá Hanička se vrátí k opilé matce Žofii, alespoň do té doby, než jí OPD, tedy institut který pečuje o děti nepostará, aby jí Haničku odňali. A protože otec - únosce bude určitě ve vězení, osud té malé okaté holčičky, která už prožila tolik šoků, je zpečetěn. Půjde do děcáku.

Začalo to všechno nevinně a postupně. Jan Skoumal, třicetiletý svářeč se seznámil v hospodě s Žofíí, které bylo také třicet. Pila i když by neměla, sama říkala, že jí doma čekají tři opuštěné děti.

Jan byl hodný člověk. Odvedl Žofii domů, trochu se postaral i o děti. Vždyť byl nejstarší ze čtyř sourozenců, něco o tom věděl. Jednou už ženatý byl, ale ten vztah neměl dobrý konec, Janovi žena utekla s jiným. Tato Žofie, se docela na tu jeho lásku podobá. Jenom kdyby tolik nepila...

Jan začal chodit k Žofce, trochu jí kontroloval, tu a tam pomohl s dětmi, takže to nemohlo skončit jinak, než skutewčnou láskou a svatbou.

Po roku se jim narodila Hanička. Ten rok - to bylo nádherné období. Žofie opravdu přestala pít, věděla být vděčná a Jan létal v oblacích. Miloval ty hezké a trochu divoké děti a svou malinkatou Haničku doslova zbožňoval.

Být stále doma u maličké, to se začalo Žofii zajídat. Toužila po hospodě, ve které se narodila, kde vlastně trávila skoro celý život. Po půlroce to nevydržela a zase nastartovala staré hospodské zvyky.

Jan zuřil. Dokonce Žofii nafackoval když jí viděl odporně opilou, pozvracenou, vrávorající. A děti občas, když Jan pracoval, byly hladové, nemyté, divočejší než kdy předtím. Navíc nebezpečně ubližovali Haničce.

Dávali jí za vinu, že mamka zase pije. Děti umí být surové, když jde o jejich egoistické zájmy.

Jan Skoumal se rozhodl. Vzal púlletou Haničku a přestěhoval se ke své mámě, která malou taky zbožňovala.

Je zajímavé, že podle svědecké výpovědi matky Žofie, jí malá Hanička chyběla od patnáctého října. Otec Jan jí ale unesl - a je to svědecky doloženo - už prvního října. Dva týdny si opilá máma ani neuvědomila, že jí jedno dítě chybí.

Manželé Skoumalovi byli rozvedeni na první stání. Navíc soud na základě prozkoumání způsobu života Žofie došel k názoru, že Hanička bude v lepších rukách u otce. Matka Žofie byla napomenuta, že může o děti přijít, pokud nezmění svůj styl života.

Zdálo by se, že je vše u konce, vše v pořádku. Žofie se však odvolala. I když se v odvolání objevil hloupý argument, že by přišla o jedny dětské přídavky, další kroky Žofie už tak hloupé nebyly. Přestala pít, obrátila se na zkušenou advokátku, dokázala se o Haničku opravdu poprat.

Několik soudních stání nic nevyřešilo. I když matce - prý vyléčené alkoholičce, soud vyšší instance nakonec přiřkl dítě, odvolal se pro změnu Jan. A jelikož rozsudek zase nenabyl právní moci, zůstala Hanička u něj. Dítě rostlo obklopeno láskou otce a babičky tři roky. Jan změnil zaměstnání, aby se mohl děvčátku věnovat. Dělal nočního topiče a od večera do rána o Haničku pečovala čilá a šťastná babička.

Jednou večer, když byl Jan v práci, vtrhla do bytu Žofie. Byla zase opilá. Vytrhla svou dcerku babičce z rukou, strčila do staré ženy tak, že upadla a utíkala s vyděšeným plačícím děvčátkem z domu. Pro tu malou to musel být hrozný šok, když jí neznámá páchnoucí žena unášela a olizovala a mluvila nesrozumitelně, jak jí má ráda a hrozně silně jí tlačila. - To bylo konstatování

dětského psychologa, který byl vyzván k posouzení celé kauzy z pozice malé Haničky.

Marně nešťastný otec Jan žádal soud o předběžné opatření, aby se do vyřešení sporu mohl o dítě starat on. Soud mu nevyhověl. Většinou je dítě prisuzováno matce. Jen ze závažných důvodů otci. Soud prošetřoval, nastali li závažné důvody.

Když Jan Skoumal poprvé navštívil advokáta, kterému nakonec tak zoufale telefonoval z budky, vypadalo to na jasné vítězství otce. I když matka Žofie zase chvíli nepila a hrála divadélko na odbornici z oboru péče o dítě, advokát si byl skoro jistý, že při vyhrají.

Žel soudní rozhodnutí vyznělo v neprospěch otce. Má právo Haničku pravidelně navštěvovat, trvale však bude máloletá v péči matky. A protože to bylo už rozhodnutí krajského soudu, nebylo možné odvolat se. Advokát Jana upozornil, že pokud vydrží Žofie skutečně nepít, nic se s tím nedá dělat. Nejmodřejší bude dohodnout se, pravidelně Hanku navštěvovat. Vždyť otec Jan se musí řídit především potřebami dcerky, kterou tak miluje. A ta otce potřebuje. Ať se snaží vyjít s Žofií.

Uplynul rok. Haničce už bylo skoro pět let. U své matky stále strádala, v té tlupě dětí byla cizinkou, matka jí pohlavkovala za každou maličkost a děvčátko stále toužilo zůstat s tatínkem. Nechápalo, proč to není možné. Vždyť si u babičky tak krásně žili.

Jan trpěl. Hrozně. A když jednou našel Haničku opravdu zuboženou, v roztrhaných šatičkách, s krví pod nosem, selhaly mu nervy. Vrátil se s ní po procházce ke své matce, Žofii zatelefonoval, že už víckrát dítě neuvidí a že když bude o Hanku usilovat, zabije jí. Ale ruku na jeho dcerku už nehodná matka nevztáhne.

V ten květnový den se to pak seběhlo ráz naráz. Do domu k babičce se dobývala pracovnice oboru péče o dítě s matkou Žofií, v doprovodu policie. Jan s Haničkou unikl zadním vchodem - babička jim pomáhala a netušila, že si Jan

vzal se sebou sportovní pistoli, kterou měl v legálním držení. Kdysi opravdu sportovně střílel na terč.

Starou Jánovu škodovku honilo mnohem výkonnější policejní auto a Jan po něm dvakrát vystřelil a provrtal plech. Auto ho přestalo honit a Jan pronásledovatele setřásl. Pak z budky telefonoval advokátovi a pak tu budku obklíčilo sedm policejních aut.

Po krátkém střílení a dlouhém vyjednávání Jan plačící Haničku, kterou držel jako rukojmí pustil. Přišla si pro ní paní z oboru péče o dítě. A Jan se chtěl v té telefonní budce zastřelit, neměl však už náboje. Všechny použil při střelbě do vzduchu, když chtěl odradit policajty, aby se k němu nepřibližovali.

Kolik let nakonec Janovi nadělí soud, ještě není jasné. Prozatím sedí ve vyšetřovací vazbě. Jasné však je, že svou dcerku Haničku uvidí, až když to bude mladá slečna.

A kde bude vlastně to děvčátko žít? Kdoví. Máma Žofie zase pije. Prý z šoku, z kterého se nemůže dostat, když tak bojovala o dítě. Nejspíš o Hanku přijde a ta bude vyrůstat v děčáku.

Takže soudci konali podle práva.

Nikdo není vinen. Snad jenom alkohol. Protože nebýt toho hospodského mámení, asi by Jan s Žofií žili šťastně. Alespoň Jan k tomu předpoklady určitě měl. Teď bude sedět za únos děcka. Takové spoluvězně v kriminále kolegové moc v lásce nemají.

A jak se bude Jan bát o osud Haničky, na to raděj nemyslet. To je pro něj největší utrpení.

Kdo a kde udělal chybu? Opravdu se nedal spor vyřešit ve prospěch malé Haničky..?

Před budovou soudu stojí v parčíku socha: Spravedlnost. V rukou drží váhy, na očích šátek – je slepá...

Pět primitivů a zrzavá Liška

Pan Jindřich, tichý podivín, byl v samoobsluze zaměstnán jako pomocný dělník, ale vyšvihl se na nákupce zálohovaných lahví. Nikdy s ním nebyli problémy, nikdo ze zaměstnanců ani nevěděl, co je to za člověka. Byla to taková šedivá osoba, bez věku, bez výrazu, jako by ani nebyl.

Jediný, kdo o pana Jindřicha projevovat zájem byla Liška. Rusovlasá prostitutka, holka z baru na periférii, která žila ze dne na den a moc o své existenci nepřemýšlela. Zajímalo jí jenom, zda v noci slušně vydělá, aby mohla dát polovinu výtěžku hromotlukovi Honzovi, protože jinak by jí zase zmlátil. Kdyby jen zmlátil. Honza jí v poslední době vyhrožoval, že když nebude hodná a nebude jaksepatří makat, tak jí břitvou upraví fasádu. A toho se Liška opravdu bála.

S Jindřichem už byla zrzavá prostitutka v té jeho garsonce snad třikrát. Nevěděla, kde Jindřich pracuje, ale bylo jasné, že těch několik parfémů, lahví drahé whisky nebo kartonů cigaret, kterými platil za erotické služby, nepochází z legálních zdrojů. Pan Jindřich to všechno jednoduše kradl v zaměstnání. A měl svůj systém, který už nestihl nikomu prozradit. Odněs si ho do hrobu.

Ale co. Lišku původ zboží nezajímal. Místo tisícky "na dřevo" platil cigaretami, parfémami, alkoholem, a vždy v dvojnásobné ceně. Vyhovovalo to i Honzovi a to bylo nejdůležitější. Úprava fasády břitvou se nekonala.

Byl sobotní večer a v baru se zase objevil Jindřich právě ve chvíli, když Liška loudila nějakou sexuální aktivitu z opilého tlust'ocha. Moc se jí do toho nechtělo, ten chlap hrozně smrděl. Honza o několik stolků dál seděl se čtveřicí svých kumpánů, pasáku. Popíjel s nimi pivo a každou chvíli se pobaveně koukal, jak se ta jeho Lištička snaží. Jindřich se tam objevil jako vysvoboditel. Hned se do něj prostitutka zavěsila, líbala ho. Tenhle navoněný šedivý človíček, to je její gusto. Vždy slušný, nikdy ani náznak ubližování, v sexu nenáročný a bez fantazie. Moc toho nenamluví a platí jak říkal bartrově. Nevěděla, co je to bartr, ale bylo jí jasné, že s tím její pasák Honza souhlasí. Takže slovo dalo slovo a po dvou skleničkách už šly do nedaleké Jindřichově garsonky. Svlékali jeden druhého a Lištička byla nádherně přítulná a dráždivě vzrušující.

Jindřich byl v povznesené náladě, natáhl se pod postel a ukazoval Lištičce, čím vším jí obdaruje. A když ho prostitutka posla do koupelny, ať si namydlí a navoní to své nádobíčko, tak se mu trochu poohlédla po skříních. Našla tam kopec krabic parfémů a několik štůsků kartonů cigaret, taky nejvzácnější koňaky a whisky a ještě pokladničku se svazkem bankovek. Ty si pro jistotu hned vzala.

Jindřich se vrátil z koupelny v bleděmodrém županu, ale Lištička, už zase oblečená, byla na odchodě. Marně jí přemlouval. Řekla že jí mobilem volala máma a že stůně, musí ihned za ní.

V nedalekém baru se Honza s Lištičkou bratrsky dělil o kořist. A když se zrzka rozpovídala, jak je ta garsonka nabytá zbožím a kdoví, co všechno je tam ještě ukryto, padlo rozhodnutí. Pan Jindřich bude trošičku zabit. Zrzka nechápalas, tak jí to musel honza říct na rovínu. „Bude zavražděn, huso!“

Kdo to řekl první? Na soudním přelíčení svalovali vinu jeden na druhého. Nebylo možné zjistit, čím byl ten vražední plán.

Plán? On to vlastně žádný plán nebyl. Nejdřív Lištička zavolala mobilem Jindřicha aby zjistila, přišel-li už na to, že mu vzala peníze. Jindřich byl štěstím bez sebe že volá. A když mu řekla že je v baru s kamarády, kteří by mohli to jeho zboží velmi výhodně prodat, po chvíli váhání souhlasil, aby je přivedla hned teď do garsonky. Musela mu však slíbit, že až ukončí obchodní jednání, zůstane s ním. Třeba celou noc. Vždyť jí dobře zaplatí.

Plán byl jednoduchý. Liška kluky uvede, vypijí sklenku a pak se zrzka vypaří. Třeba řekne, že musí zase za mámou. Kluci toho hlupáka něčím praští a když bude po něm, zavolají Lišce. Ta sežene taxík, do kterého naloží zboží a šmytec. Konec plánu.

Trochu se to vymklo kontrole. Budoucí vrahové nepočítali s takovou srdečností. Samotář Jindřich měl trochu vypito a tak byl upovídaný, veselý, hostil pěti chlapy tou nejkvalitnější whisky, vykládal jim, jak si skromně žije, pak šel s Liškou do kuchyňského koutu udělat kaviárové chlebičky a zase ke stolu a ještě šunku, uherák, okurky...Je trapné zabít takového dobráka v nejlepší náladě.

Už ta návštěva trvala trochu dlouho. Venku svítalo. Honza chytl do ruky těžký půllitr, jeden z těch, které měl Jindřich vystavené na kuchyňské lince a zeptal se, jestli by nebylo takové "vobyčejnské" pivo. A Jindřich hned všechny hostil pivem z lednice a při tom se domlouval na budoucích kšeftech s cigaretami a chlastem, které může zařídit.

Liška se omluvila. Skočí na chvíli k matce. Ale určitě se do půlhodiny vrátí. Mrkla na pěti kumpánů a zmizela.

Už opravdu svítalo, opuštěnou ulicí se nejdřív loudalo několik nočních opilců a pak už se kde tu objevil někdo, kdo pospíchal do ranního zaměstnání.

Liška seděla v taxíku před domem, kde bydlel Jindřich a byla netrpělivá: Co tam sakra tak dlouho dělají? Zavolala mobilem k Jindřichovi a když zvedl

telefon, chtěla mluvit s Honzou: "Co blbnou, proč ho už dávno neoddělali? Vždyť ona tady před domem zbytečně platí taxikáři stojné."

Pět chlapů sedělo kolem stolu, mezi nimi Jindřich a stále je pobízel, aby jedli, pili. Už to opravdu trvalo dlouho,. Kluci házeli okem jeden po druhém a nějak nevěděli, jak to vraždění začít. A zrzavá Liška volala ještě jednou, teď už našťvaně. Jestli ho nazabijou do pěti minut, jede domů. Už je hrozně utahaná.

Honza položil telefon, přišel k sedícímu Jindřichovi a plnou silou ho uhodil těžkým púllitrem do hlavy. Ten se udiveně otočil, jako by to bylo jenom nějaké škrábnutí omylem a zeptal se: "Co blbneš..?" A pak to už šlo ráz naráz. Na hlavu se mu sesypalo tolik ran púllitrů, že si dokonce i ti vrazi navzájem omylem ublížili. Dostat ránu skleněným púllitrem, když je právě ruka taky s púllitrem na něčí hlavě, to hodně bolí.

Soudní pitva prokázala nejméně dvanáct úderů, z kterých bylo nejméně devět smrtelných. Jindřichova hlava byla úplně rozmlácená.

Pětice srolovala mrtvolu do koberce, nabrali krabice s alkoholem, kartony cigaret a odvěkli to všechno do čekajícího taxíku. Neví se, zda věděl taxikář, oč v té noční přepravě běží. Vinu mu nikdo nedokázal, i když sám přiznal, že pak musel ráno pracně odstraňovat krev z kufru auta. Ale to se v noční službě stává. Občas musí vzít do auta i dotlučené zákazníky. A jeden z těch mužů měl zraněnou ruku.

Liška s Honzou šly dál pěšky, čtveřice kumpánů se natlačila do taxíku a domluvili si schůzku na odstavném nádraží. Tam také náhodný železničář našel vlakem přejetou mrtvolu zabalenou v koberci.

Rozběhlo se vyšetřování a díky několika svědků byli do měsíce postaveni všichni aktéři vražedné loupeže před soud. Tam házeli vinu jeden na druhého. Nešlo jim ani tak o to, zda vraždili, či ne. Jejich obrana byla postavena na tom,

kdo úkladný zločin vymyslel. Jakoby už samotné vraždění bylo jen rutinním dokončením zrůdného nápadu.

Pětice primitivů byla odsouzena na třináct let do vězení v nejpřísnější nápravní skupině. Zrzavé Lišce, která nebyla přítomna vraždění se nepodařilo prokázat, že celou loupež vymyslela právě ona. Bránila se tvrzením, že jednala pod nátlakem, protože její pasák Honza jí pravidelně vyhrožoval. Vyneslo jí to spoluvinu, ale jenom dva roky vězení.

Hodně se v poslední době mluví o trestu smrti. Odpůrci takového trestu oprávněně tvrdí, že je to trest definitivní a co když se později ukáže, že šlo o omyl, o justiční vraždu? Jistě. I to se v minulosti nejednou stalo. Ale co když pětice primitivů umlátí skleněnými púllitry člověka? Všichni přiznají svůj čin, jenom svědčí jeden proti druhému ve sporu, kdo vraždu vymyslel.. Mají právo žít dál, ve vězení s televizí, s nárokem na návštěvy, na balíčky, na lenošivé a nicnedělání..?

Prozatím ano. S plnou penzí. Bez pracovní povinnosti a strava pětkrát denně.

Zplození bez sexu

Když přišla utahaná dvacetiletá máma do budovy krajského soudu, bylo hned jasné, do které sociální skupiny patří. Vytahaný svetr, levné nápadné korále kolem krku, nakřivo sešlapané polobotky, dlouhá háčkovaná sukně, možná kdysi hezká. Tlačila před sebou sedřený snad dvacetiletý kočárek. V jeho hloubce pod sepranou dečkou řval pětiměsíční syn. A na kočárku seděla čtyřletá zrzavá holčička, usmívala se, s pusou od čokolády a lízala oblátkový řez jako zmrzlinu. Čistě, kdo ví kolikrát seprané šatečky zdobil pod bradou čerstvý čokoládový flek.

Holčička dostala od maminky dost silný pohlavek a tak se tahala chodbou soudní budovy mladá máma a v kočárku a na kočárku řvali její dvě děti. Moc si z toho mladá žena nedělala. Kráčela dál, zastavovala se u vysokých dveří a zdálo se, že slabikuje vypsaná jména, porovnává je s obálkou v ruce a zase kráčí dál. Bylo na první pohled jasné, že čtení jmenovek na dveřích je pro tu ženu veliký intelektuální výkon.

Když konečně našla ty pravé dveře, zastavila se a ušklíbla. Nedaleko seděl René Krása, její bývalý manžel. Nepřátelsky na sebe pohlédli a maminka, řekněme jí Božena, si sedla co nejdál od Reného. A děti stále neutišitelně řvaly, za co holčička sedící na kočárku dostala další, tentokrát demonstrativní pohlavek. To aby ten blbec René viděl, že právě tluče jeho holku.

I když je jméno René Krása vymyšlené, to pravé jméno je hodně podobné, dokonce ještě honosnější. A kdyby měl ten třicetiletý muž navštívenku, bylo by na ni: René Krása, krmič vepřů.

Před čtyřmi léty opravdu Boženu na zábavě v místním hostinci zaujalo jméno rezavého dlouhána s pihami a drobnými červenými pupínky na tváři.

Nebyl to žádný krasavec a ani chování neměl bůhvíjaké. Lil do sebe pivo jako dromedár a pouštěl pšouky kdy se mu zachtělo, přesvědčujíc ostatní, že je to zdravé. Ale to jméno: René Krása. To je něco jako Oldřich Nový: "Zavřete oči madam, odcházím..." Božena vlastně naletěla na to jméno. A pak nad ránem vylezli spolu na půdu a jak byla Božena mlad'oučká a omámená likérem Metropol Rosé, představovala si, že jí bere do náruče pohádkový princ a ta představa trvala do chvíle, dokud do ní René bolestivě nevrazil své pohlaví a začal hekat jako vepř a tahal jí při tom za vlasy a ždímal ňadra tak, že si myslela, že zemře. Byla to nejpříšernější chvíle, jakou dosud ve svých šestnácti letech zažila. A když se René svalil do sena a se spuštěnými kalhotami hned zaspal, seběhla Božena z půdy a hodně dlouho v křoví za hospodou zvracela.

Teď tady seděl René Krása, starší a ještě ošklivější než byl kdy předtím a mračil se na řvoucí kočárek.

Po první souložì na půdě - byla to soulož, ne milování, přišla Božena na to, "že je v tom". Doma schytala pár facek od mámy, pak jí nakopal brácha, prý ať to vypustí ven, když už je taková hloupá nána a nakonec vše vzal do ruky táta. Ach hodný tatínek. Zmlátil mámu i bráchu, tak měl Boženku rád. Pak šel za Reném Krásou a jasně mu řekl, že když si Božku nevezme, tak ho zastřelí. Pro jistotu mu ukázal pytláckou pušku se seříznutou hlavní, která se vešla pod hubertus.

A byla svatba. René šel do kostela jako na porážku a že byl příšelec a rodiče žili bůhvíkde, raději je na tu svatbu ani nezval. Prý jsou staří a nemocní. Když se pak opil, začal vykládat, že to dítě stejně není jeho a že on má na to potvrzení. Trochu ho schladila až ta krátká puška, kterou mu zase Boženčin táta musel ukázat.

Narodila se krásná zdravá holčička s chmýřím rezavých vlásků a bylo jasné, že je to zdrobnělina Reného Krásy. Všichni to viděli, jenom René ne. V

hospodě ho přivádělo do zuřivosti, když mu to někdo připomněl. Hned z toho byla rvačka.

René přestal chodit domů k Boženě. Báł se především jejího táty a pušky, která mohla opravdu jednou vystřelit a tak raději přespával na dělnické ubikaci u kamaráda a s novou rodinou se v podstatě vůbec neseťkával.

Boženu přicházel občas politovat Reného kamarád Míla. Prozradil, jaké nehoráznosti René v hospodě vykládá, tu přinesl malému smetanový krém, tu Božence flašku bylinného likéru který měla ráda. A když tak jednou večer sedel u ní v pokoji a už bylo hodně pozdě a všichni už spali, přišel Boženě ten život hrozně smutný. Vyplakala se Mílovi ze všech bolestí a když už byli tak blízko sebe, tak se přiblížili ještě víc, až tak tuze, že z toho bylo další Boženino těhotenství. Tentokrát na večer prožitý milováním vzpomínala s láskou. Míla byl něžný, laskavý, chtěla s ním začít nový život.

René Krása s rozvodem souhlasil. Nejdůležitější bylo, že Boženin tatík odteďka bude tahat tu seříznutou pušku na někoho jiného. Horší to však bylo s placením výživného. S tím René zásadně nesouhlasil. A nic neplatil. Ať si tu žábu živí ten, kdo jí Boženě udělal.

Mladá maminka se starala o dvě malé děti. Její rodiče byli důchodci s minimální penzí. Její bratr pobíral podporu v nezaměstnanosti, protože byl obráběč kovů a nedaleká fabrika byla v konkurzu. A manžel Míla, ten jezdil jako závozník kamsi, kdesi a byl z domu stále víc, až se nakonec nevrátil vůbec. Jednou zavolal ze Slovenska, že tam pracuje na stavbě a že začíná nový život. Jeho adresu se do dnešních dnů nepodařilo najít. A samozřejmě, na svého malého synka povedený tatík neplatí ani korunu.

Božena s dětmi neměla co jíst. Neměla co na sebe. Ještě že účty za elektriku a plyn platili ze svého důchodu její stárnoucí rodiče. Ještě že nemusela platit za bydlení.

Trvalo dlouho, než se advokátovi podařilo Renému doručit obsílku k soudu. Myslel si, že nepřijde, že se bude soudu vyhýbat. Byl o tom skoro přesvědčen. Ale přišel přesně, s advokátkou, která vytáhla na stůl objemný spis.

S vážnou tváří René Krása tvrdil, že otcem být nemůže, protože má žlutozelený ejakulát s minimem živých spermií a advokátka tvrzení doložila platným laboratorním vyšetřením. Dokonce i o té barvě spermatu tam byla zmínka. Dále René tvrdil, že to mohla Božena chytnout z toaletní desky, když šla v hospodě na potřebu na pánský záchod, protože dámský tam byly v té době zavřený z důvodu ucpatého hajzlu.

René byl soudcem napomenut, aby volil vhodnější slova. Omluvil se ale na teorii otěhotnění z toaletní desky nic nezměnil a trval na ní. Ano, také on sám, René Krása nejednou viděl na záchodové desce v hospodě ejakulát. Nějaké prase si tam určitě řešilo své sexuální napětí a když si na tu desku jeho bývalá manželka hned nato sedla, tak byla v tom....

Advokátka raději mlčela, jakoby ty argumenty neslyšela a soustředěně četla cosi ve spisech.

Protože genetické výsledky na 99 procent potvrdily možné Reného otcovství, rozhodl soudce, že je René Krása otcem a bude platit výživné. Ale advokátka předložila další doklady. Z nich vyplynulo, že má René Krása sníženou pracovní schopnost. Důvodem jsou vážné potíže se sluchem. Nesmí pracovat v hluku, v průvanu, v prašném prostředí a nesmí toho vlastně tolik, že snad jenom pobírání renty by byla práce, která mu neuškodí. Vše bylo řádně a právoplatně zdokumentováno. Soudce tedy rozhodl, že René Krása je sice otcem, ale vzhledem k jeho finanční situaci mu nelze vyměřit výživné.

Proti výroku okresního soudu se Boženčin advokát odvolal. A teď seděli na chodbě krajského soudu. V kočárku a na kočárku řvaly děti. Ta starší dcera zrzouna Reného a nemluvně, Mílův kluk.

Soudce podrobně prostudoval všechny předložené doklady a nezbývalo mi nic jiné, jenom potvrdit výrok soudu nižší instance. René Krása otcem je, žel nemá prostředky, aby mohl platit výživné.

Božena a její dvě děti se mohou jít pást. Ale může za to určitě Božena. Neměla si sedat na desku v pánské toaletě.

12

Pavlíček to už nikdy neudělá

Do advokátní kanceláře vešla malinkatá energická stařenka. Pevně držela za ruku obra. Chlap, něco před padesátkou, byl ale zvětšení dítě. Klopil oči, nevěděl co s volnou rukou a tak se š'oural v obrovském nose. A stařenka pozdravila - Dobrý den, a pak řekla: - Pavlíčku hezky pozdrav - a její velikánský syn Pavlík taky stydlivě pozdravil: - Dobrý den.

Když advokát ukázal na židle, stařenka přikázala: - Sem se hezky posad' Pavlíčku, a nevyrušuj.- Pak se pustila do vysvětlování. Potřebují právní pomoc, protože její Pavlíček rozsekal kancelář pošty mačetou. Je invalidní důchodce, on totiž chytl takovou chorobu, schizofrenii. Pošťáčka mu přinesla důchod, když nebyl doma, pak když doma byl, tak ho se sebou, jako tevn důchod neměla, myslela že se staví na poště. A třetí den vzala ten důchod, ale zase se nějak minuli. Pavlíček se na poště rozčílil, že mu důchod nedali, protože ho mněla pošťáčka zase se sebou. Odběhl domů, vzal mačetu a poštu roztřískal. Všechn nábytek, sklo, počítače, poplašné zařízení...No udělal z toho kůlničku. Vždyť je to silnej chlap, i vola by o zem praštil. Škoda byla vyčíslena na několik stovek

tisíc, ale on kromě toho invalidního důchodu nic nemá. Stařenka je určena jako jeho opatrovatelka a ona má taky minimální důchod, nemají z čeho České poště škodu splácet.

- Ale už to nikdy neuděláš, vid', Pavlíčku? - zeptala se svého syna stařenka. A ten tiše a stydlivě odpověděl:

- Já už to nikdy neudělám...

Advokát si shrnul poznámky, které si zapsal a když se zeptal, je-li to vše, stařenka ještě doplnila: - Nejde jenom o škodu, kterou udělal. Přišli mu ještě nedovolené ozbrojování. On Pavlíček má hrozně rád zbraně a i ten důchod je schopen utratit za nějakou pistoli nebo starý samopal. Našli mu doma hromadu střelných zbraní, nábojů, mačet, nožů i samostřílů. Ale já mu říkala, že je to nebezpečné, - pohrozila Pavlíkovi stařena hubeným prstem. - Nechtěl mne poslechnout.

Synek sedel shrbený na židličce a naučeně řekl: - Já to už nikdy neudělám...

Advokát zase shrnul zapsané poznatky. A stařena špitla: - Ještě tady má tu recidivu.

-Jakou recidivu?

-Opakovanou, - dodala utrápená matka.

Bylo to před několika lety. Pavlíček se zase jednou rozzuřil na souseda pro nějakou maličkost a házel po něm nožem přes plot. Soused zavolal policajty. Po jednom Pavlíček vystřelil z pistole, zasáhl ho z dálky skoro do srdce, ale ten policajt měl štěstí, on měl v náprsní kapse takovou tu kovovou krabičku na ubalování cigaret a do té se Pavlíček strefil. Byl z toho pokus o vraždu, omezování osobní svobody, útok na veřejného činitele a ještě cosi, stařenka se už ani nepamatuje. Od vězení ho zachránila ta schizofrenie a napařili mu ústavní léčbu. Dva roky tam trpěl, pak ho pustili a je léčen doteďka ambulantně. Musí jíst prášky a to stařenka to hlídá.

Advokát poznámky uzavřel, domluvil se na obhajobě, jen s cenou za právní službu to bylo tristní. Stařenka mu chtěla políbit ruku když řekl, že teda zálohu požadovat nebude.

Už byla stařenka se svým obrem Pavlíčkem mezi dveřmi, vtom se zastavila, řekla: -Jdi na chodbu a tam počkej, Pavlíčku, - vystrčila syna a zavřela za ním dveře. - Ještě něco, pane doktore. Ale Pavlíček to nesmí slyšet, hrozně ho to vždycky rozruší.

Advokát stařenku zase usadil. A ta mu začala povídat další smutnou historku.

Ve dvaceti se Pavlíček oženil. Vzal si kamarádku z dětství, holku z jejich vesnice. Už tehdy se projevoval občas divně. I když vůbec nepil, popadla ho nečekaně zuřivost a třeba to děvče zmlátil. A to jí určitě a zaručeně hrozně miloval. No a pak se za sebou narodil kluk a holka, Pavlíček je mněl hrozně rád. Tak rád, že se ty děti začali mamince stěžovat, že je chytá za...za...

Stařenka zmlkla. Advokát ještě chvíli čekal, pak se přímo zeptal: - Za pohlaví?

- Ano, osahával je a ještě je nutil, aby mu brali do ruky toho jeho...- zase zmlkla. Pak se nadechla a rychle příběh dopověděla. Byl soud, který prokázal, že své děti opakovaně sexuálně zneužíval a tehdy poprvé psychiatři určili diagnózu schizofrenie a že v jistých situacích není schopen rozpoznat nebezpečí a nezákonnost svého chování. Žena ho opustila, rozvedla se, odstěhovala, nikdo neví kam a vzala samozřejmě i děti a od té doby je neviděl. A to Pavlíčka hrozně bolí, on je hrozně miloval.

- Tak si to shrneme - řekl advokát. - Nejdřív sexuální obtěžování vlastních dětí a bití manželky, soudní rozhodnutí o nesvéprávnosti. Pak tady máme házení nožem po sousedovi a pokus o vraždu policajta, nedovolené ozbrojování a nakonec mačetou rozsekaná pošta. No a samozřejmě, pošta požaduje náhradu škody a Pavlíček nemá peníze, má však schizofrenii.

- Tu má...-potvrdila tiše stařenka a pospíchala ven za svým Pavlíčkem, kterému dělala pečovatelku.

Soudní přelíčení bylo několikrát odloženo, jednou pro Pavlíčkovo nachlazení, podruhé byla nemocná pečovatelka, jeho staříčká máma a jako naschvál, onemocněl v termínu dalšího soudního řízení i advokát. Dohromady to od první návštěvy v advokátní kanceláři trvalo déle než rok. A za ten rok se chválabohu nic nestalo. Stařenka s Pavlíčkem za ruku chodili městem, navštěvovali ambulantně psychiatra a Pavlíček sekal dobrotu. I na soudním přelíčení několikrát tiše zopakoval to své: - Já to už nikdy neudělám...- a po výslechu znalce z oboru psychiatrie padlo rozhodnutí. Vzhledem k duševní nemoci obžalovaného je nevinen. Ústavní léčba se nenařizuje, protože podle názoru znalce je nynější ambulantní léčba postačující.

Česká pošta, která žalovala o náhradu škody nic nedostane a ještě uhradí poplatky soudního řízení.

Advokát kauzu vyhrál, nebyl však nadšen tím, jak byl celý případ uzavřen. Nikdo neporušil zákon, soudce rozhodl právoplatně, v souladu s právními předpisy. A po Brně občas můžete vidět drobnou stařenku, jak kráčí s obrovským chlapem. Drží ho za ruku, přikazuje: Stůj a teď pojď a podívej se tam a nedívej se jinam. Synek Pavlíček na zeptání odrecituje: - Já už to prosím nikdy neudělám...

Jenom o dětech se před ním nesmíte zmínit. Mohl by se rozzuřit. Vždyť ty své děti tak šíleně miloval...

Dohra případu už nepatří advokátovi, který Pavlíčka obhajoval. Jde totiž o velké sousto a pan advokát nechtěl být přítomen dalšího osvobozujícího rozsudku. On totiž Pavlíček svou malinkatou maminku jednou večer uškrtil kravatou. A týden s mrtvou žil v jdnom pokoji a až když měl nesnesitelný hlad, tak vyšel ven a řekl vše sousedům. A na policii se přiznal, podrobně to dušení popsal a ještě dodal: - Já to už nikdy neudělám....

X X X